

**Zasady systemu dotyczące
produkcji biomasy, biopaliw,
biopłynów i paliw z biomasy**

Wersja EU 06 - wersja do odczytu

© REDcert GmbH 2021

Niniejszy dokument jest dostępny publicznie pod adresem: www.redcert.org.

Nasze dokumenty są chronione prawem autorskim i nie mogą być modyfikowane. Nasze dokumenty lub ich części nie mogą być również powielane lub kopiowane bez naszej zgody.

Tytuł dokumentu: „Zasady systemu dotyczące produkcji biomasy, biopaliw, biopłynów i paliw z biomasy”

Wersja: EU 06

Data: 18.06.2021

Spis treści

1	Wprowadzenie	6
2	Zakres stosowania	6
3	Definicje	7
4	Wymogi dotyczące zrównoważonej produkcji biomasy	10
4.1	Grunty o wysokiej wartości pod względem różnorodności biologicznej (art. 29 ust. 3 i 4 dyrektywy (UE) 2018/2001)	10
4.1.1	Lasy pierwotne i inne grunty zalesione.....	10
4.1.2	Obszary wyznaczone przez prawo lub przez odpowiedni właściwy organ do celów ochrony przyrody	13
4.1.3	Obszary wyznaczone w celu ochrony rzadkich, zagrożonych lub poważnie zagrożonych ekosystemów lub gatunków	13
4.1.4	Obszary trawiaste o wysokiej bioróżnorodności	14
4.2	Grunty z wysokimi nadziemnymi lub podziemnymi zasobami pierwiastka węgla (art. 29 ust. 4 dyrektywy (UE) 2018/2001).....	18
4.2.1	Tereny podmokłe (art. 29 ust. 4 lit. a) dyrektywy (UE) 2018/2001).....	18
4.2.2	Obszary zalesione (art. 29 ust. 4 lit. b), c) dyrektywy (UE) 2018/2001)	19
4.3	Grunty, które były torfowiskami w styczniu 2008 r. (art. 29 ust. 5 dyrektywy (UE) 2018/2001)	21
4.4	Produkcja biomasy odpowiedzialna pod względem środowiskowym	21
4.4.1	Zachowanie struktury gleby.....	23
4.4.2	Zapobieganie zagęszczaniu gleby	24
4.4.3	Zapobieganie erozji gleby.....	25
4.4.4	Zachowanie naturalnych elementów strukturalnych na polach.....	27
4.4.5	Zachowanie materii organicznej gleby.....	28
4.4.6	Stosowanie nawozów	31
4.4.7	Stosowanie osadów ściekowych	32
4.4.8	Zintegrowana ochrona przed szkodnikami	33
4.4.9	Stosowanie i obchodzenie się ze środkami ochrony roślin	33

4.4.10	Ochrona wód podziemnych	34
4.4.11	Ochrona wód i zarządzanie nimi	35
4.4.12	Odpowiedzialność społeczna	35
4.5	Data graniczna	36
4.6	Wymogi dotyczące dokumentacji	37
4.7	Zgodność z kryteriami wymogów dyrektywy (UE) 2018/2001	37
4.7.1	Dokumentacja dla gospodarstw rolnych	37
4.7.2	Weryfikacja statusu gruntów	38
4.7.3	Lokalizacja, w której uprawiano biomasę.....	38
4.7.4	Wielokąt	39
5	Wymogi dotyczące biopaliw, biopłynów i paliw z biomasy wytworzonych z odpadów i pozostałości.....	43
5.1	Wytyczne dotyczące klasyfikacji materiału jako odpadu, pozostałości (pozostałości poprodukcyjnej), produktu lub produktu ubocznego	44
5.2	Zakres stosowania	49
5.3	Akceptacja systemów certyfikacji dla odpadów i pozostałości	50
5.4	Wymogi dotyczące identyfikowalności i dokumentacji	50
5.5	Inne wymogi dotyczące dokumentacji specyficznej dla poszczególnych etapów ..	51
5.5.1	Punkty zbiórki.....	51
5.5.2	Zbiórka z prywatnych gospodarstw domowych.....	52
5.5.3	Wymogi dotyczące (ostatnich) interfejsów	53
5.5.4	Wymogi dotyczące dostawców	53
5.6	Audyty i certyfikacja	53
5.7	Wyjątek dla punktów przeładunkowych	53
6	Pierwsze punkty gromadzenia	54
6.1	Wymogi ogólne	54
6.2	Wymogi dotyczące dokumentacji	54
6.2.1	Przychodząca zrównoważona biomasa	55

6.2.2	Dokumentacja wewnętrzna.....	56
6.2.3	Wychodząca zrównoważona biomasa	57
7	Dostawcy	59
7.1	Wymogi ogólne	59
7.2	Wymogi dotyczące dokumentacji	59
7.2.1	Przychodząca zrównoważona biomasa	60
7.2.2	Wychodząca zrównoważona biomasa	61
8	Interfejs/ostatni interfejs	63
8.1	Wymogi dotyczące dokumentacji	63
8.1.1	Przychodząca zrównoważona biomasa	63
8.1.2	Informacje wewnętrzne przedsiębiorstwa	64
8.1.3	Wychodzące zrównoważone biopaliwa, biopłyny i paliwa z biomasy	65
8.2	Wydawanie dowodów zrównoważonego rozwoju	67
8.2.1	Warunki wstępne dla wydania dowodu zrównoważonego rozwoju	67
8.2.2	W jaki sposób dowód zrównoważonego rozwoju traci ważność	67
8.3	Wystawianie częściowego dowodu zrównoważonego rozwoju	68
9	Odpowiednie dokumenty	69
10	Informacje o zmianach Wersja EU 06	70

1 Wprowadzenie

Aby osiągnąć cele wyznaczone przez Unię Europejską w zakresie redukcji emisji gazów cieplarnianych o co najmniej 40% do 2030 r. w porównaniu z poziomem z 1990 r., dąży się do promowania odnawialnych źródeł energii, a tym samym wykorzystania biomasy do celów energetycznych, jak również płynnych lub gazowych paliw odnawialnych do pochodzenia niebiogenicznego do celów transportowych. Dyrektywą (UE) 2018/2001 Unia Europejska ustanowiła wymogi w zakresie zrównoważonego rozwoju dla biopaliw, biopłynów i paliw produkowanych z biomasy.

Obowiązują one przedsiębiorstwa w całym łańcuchu produkcji, przetwarzania i dostaw. Wszystkie podmioty gospodarcze zajmujące się produkcją i dostawą biomasy (dla sektora energetycznego) musiały zobowiązać się do przestrzegania wymogów zatwierdzonego systemu certyfikacji. **REDcert jest tego typu systemem certyfikacji.**

2 Zakres stosowania

Kryteria wymagań dotyczące produkcji zrównoważonej biomasy, biopaliw, biopłynów i paliw z biomasy przedstawione w niniejszym dokumencie mają zastosowanie do wszystkich gospodarstw rolnych, pierwszych punktów gromadzenia, dostawców i ostatnich interfejsów, którzy dostarczają biomasę wyprodukowaną w sposób zrównoważony do systemu REDcert (tj. do uczestników systemu) zgodnie z dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/2001 z dnia 11 grudnia 2018 r.

Kryteria zrównoważonego rozwoju w zakresie produkcji zrównoważonej biomasy przedstawione w niniejszym dokumencie mają zastosowanie do wszystkich rolników uczestniczących w systemie REDcert. Kontrola neutralna gospodarstw rolnych obejmuje wszystkie wymogi określone poniżej w niniejszym dokumencie.

Wszystkie odpowiednie dokumenty REDcert, jak również dyrektywa (UE) 2018/2001 mają zastosowanie do zakresu tego systemu.

3 Definicje

W celu ustalenia wspólnego rozumienia terminów i definicji stosowanych w niniejszych zasadach systemu, zostały one przedstawione i wyjaśnione oddzielnie w załączniku do dokumentu REDcert-EU „Zakres i podstawowe wymogi dotyczące systemu”. Wszystkie zasady systemu REDcert odnoszą się do tego załącznika.

System REDcert

System certyfikacji dla produkcji biomasy, biopaliw, biopłynów i paliw z biomasy.

Dyrektywa (UE) 2018/2001 (RED II)

Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady(UE) 2018/2001 z dnia 11 grudnia 2018 r. w sprawie promowania stosowania energii ze źródeł odnawialnych.

Biomasa

Ulegająca biodegradacji frakcja produktów, odpadów lub pozostałości pochodzenia biologicznego z rolnictwa (łącznie z substancjami roślinnymi i zwierzęcymi), z leśnictwa i powiązanych działów przemysłu, w tym rybołówstwa i akwakultury, a także ulegająca biodegradacji frakcja odpadów, w tym odpadów przemysłowych i komunalnych pochodzenia biologicznego.

Biopaliwa

Ciekłe lub gazowe paliwa do celów transportowych, produkowane z biomasy.

Biopłyny

Ciekłe paliwa do celów energetycznych, innych niż transportowe, w tym do produkcji energii elektrycznej oraz ciepła i chłodu, produkowane z biomasy.

Paliwa z biomasy

Paliwa gazowe i stałe wyprodukowane z biomasy.

Producenci

Producenci są właścicielami i/lub użytkownikami gruntów rolnych, na których uprawia się i zbiera biomasę jako surowiec do produkcji biopaliw, biopłynów i paliw z biomasy.

Pierwsze punkty gromadzenia

Pierwsze punkty gromadzenia odbierają biomasę od producentów w celu odsprzedaży lub dalszego przetwarzania. Nawet jeżeli biomasa jest dostarczana przez producenta bezpośrednio do obiektu magazynowania lub przekształcania w imieniu pierwszego punktu gromadzenia, pierwszy punkt gromadzenia podlega certyfikacji jako tzw. „interfejs”.

Dostawcy

Dostawcy to podmioty gospodarcze, które dostarczają i transportują zrównoważoną biomasę, biopaliwa, biopłyny i paliwa z biomasy do kolejnego odbiorcy w łańcuchu.

W systemie rozróżnia się dostawców przed ostatnim interfejsem i dostawców po ostatnim interfejsie.

Dostawcy przed ostatnim interfejsem to podmioty gospodarcze, które dostarczają biomasę do kolejnego odbiorcy pomiędzy pierwszym punktem gromadzenia a ostatnim interfejsem.

Dostawcy po ostatnim interfejsie to podmioty gospodarcze, które dostarczają płynną biomasę lub paliwo do kolejnego odbiorcy pomiędzy produkcją przez ostatni interfejs a operatorem instalacji lub ci, od których wymaga się przedstawienia dowodu, że spełniają wymogi.

Interfejsy

Ogólnie rzecz biorąc, interfejsy to podmioty gospodarcze w łańcuchu produkcji i dostaw, które wymagają certyfikacji. Rozróżnia się pomiędzy:

- pierwszymi punktami gromadzenia
- wszelkiego rodzaju instalacjami przekształcania takimi jak olejarnie, instalacje produkcji bioetanolu, cukrownie, biogazownie, itp.

Ostatnie interfejsy

Instalacje przekształcania nazywane są „ostatnimi interfejsami” (odpowiadają „producentowi końcowemu”), jeżeli przetwarzają płynną lub gazową biomasę w celu osiągnięcia poziomu jakości wymaganego dla konsumpcji końcowej. Są to przykładowo:

- olejarnia w przypadku oleju roślinnego
- instalacje estryfikacji w przypadku biodiesla
- instalacje uwodorniania lub współ-uwodorniania w przypadku uwodornionych olejów roślinnych lub zwierzęcych
- instalacje produkcji bioetanolu w przypadku bioetanolu (z wyjątkiem sytuacji, gdy biomasa jest dalej przetwarzana na ETBE na ostatnim interfejsie)
- instalacje wzbogacania biogazu w przypadku biogazu do produkcji biopaliw

4 Wymogi dotyczące zrównoważonej produkcji biomasy

Kryteria wymogów odnoszących się do gruntów określone w dyrektywie (UE) 2018/2001 (art. 29 dyrektywy (UE) 2018/2001) mają na celu zapewnienie, że żadne nowe grunty przeznaczone do ochrony siedlisk przyrodniczych lub zawierające znaczne zasoby pierwiastka węgla nie zostaną przekształcone pod uprawę biomasy do celów energetycznych.

4.1 Grunty o wysokiej wartości pod względem różnorodności biologicznej (art. 29 ust. 3 i 4 dyrektywy (UE) 2018/2001)

Biopaliwa, biopłyny i paliwa z biomasy nie mogą być wytwarzane z surowców uzyskanych z gruntów o wysokiej wartości różnorodności biologicznej, czyli gruntów, które w styczniu 2008 r. lub później posiadały jeden z następujących statusów, niezależnie od tego, czy dany grunt nadal posiada ten status:

4.1.1 Lasy pierwotne i inne grunty zalesione

Grunty leśne obejmują lasy pierwotne i inne obszary naturalne, na których rosną rodzime gatunki drzew i nie ma wyraźnie widocznych oznak działalności człowieka, a procesy ekologiczne nie są w znacznym stopniu zakłócone.

Rodzime gatunki drzew to gatunki drzew, które rosną w swoim naturalnym zasięgu wzrostu w miejscach i w warunkach klimatycznych, do których są przystosowane w drodze naturalnej ewolucji bez ingerencji człowieka.

Do rodzimych gatunków drzew nie zalicza się

- gatunków drzew wprowadzonych przez człowieka na obszary, na których nigdy nie rosłyby bez interwencji człowieka, oraz
- gatunków drzew i/lub gatunków uprawnych, które nie rosłyby w tych miejscach lub w tych warunkach klimatycznych bez interwencji człowieka, nawet jeżeli te miejsca i/lub warunki klimatyczne nadal znajdują się w szerszym geograficznym zasięgu wzrostu

Wyraźnie widoczne oznaki działalności człowieka to

- użytkowanie gospodarcze (np. pozyskiwanie drewna, wycinka lasów, zmiana sposobu użytkowania gruntów)
- silna fragmentacja przez infrastrukturę, np. ulice, linie energetyczne oraz
- zakłócenia naturalnej różnorodności biologicznej (np. znacząca obecność nierodzimych gatunków roślin i zwierząt)

Działania prowadzone przez ludność autochtoniczną i inne tradycyjne grupy ludności, których środki utrzymania zależą od wykorzystania produktów leśnych i które mają niewielki wpływ na grunty zalesione (np. zbieranie drewna i produktów nieдрzewnych, wykorzystywanie niewielkiej liczby drzew i karczowanie na małą skalę w ramach tradycyjnych systemów użytkowania) nie są uważane za wyraźnie widoczne oznaki działalności człowieka, o ile ich wpływ na las jest niewielki.

Lasy i inne obszary zalesione o wysokiej różnorodności biologicznej

Lasy i inne obszary zalesione o wysokiej różnorodności biologicznej to niezdegradowane, bogate gatunkowo lasy lub obszary zalesione lub obszary wyznaczone przez właściwe władze jako obszary zalesione lub obszary zalesione o wysokiej różnorodności biologicznej. „Różnorodność biologiczna” lub „bioróżnorodność” jest definiowana przez Konwencję o różnorodności biologicznej jako:

„zmiennosc wśród żywych organizmów ze wszystkich źródeł, (...); obejmuje to różnorodność w obrębie gatunków, między gatunkami i różnorodność ekosystemów”.

Różnorodność biologiczna nie jest więc ograniczona do gatunków flory i fauny (zwierząt, roślin wyższych, mchów, porostów, grzybów i mikroorganizmów) jako takich. Wiele gatunków dzieli się ponadto na podgatunki i odmiany regionalne oraz dzieli się na genetycznie różne populacje. Różnorodność biologiczna obejmuje zatem wewnątrzgatunkową różnorodność genetyczną, jak również siedliska organizmów i ekosystemy. W uproszczeniu, różnorodność biologiczna opisuje zatem poziomy „różnorodności siedlisk”, „różnorodności gatunków” oraz „różnorodności genetycznej w obrębie gatunków”.

Niezdegradowany oznacza niecharakteryzujący się długotrwałą utratą różnorodności biologicznej z powodu np. nadmiernego użytkowania, mechanicznego uszkodzenia roślinności, erozji gleby lub utraty jej jakości.

W przypadku obszarów bogatych gatunkowo jest to:

- siedlisko o istotnym znaczeniu dla gatunków krytycznie zagrożonych, zagrożonych lub podatnych na zagrożenia, sklasyfikowanych na Czerwonej Liście Gatunków Zagrożonych Międzynarodowej Unii Ochrony Przyrody lub innych wykazach o podobnym przeznaczeniu dla gatunków lub siedlisk określonych w ustawodawstwie krajowym lub uznanych przez właściwy organ krajowy w kraju pochodzenia surowca lub
- siedlisko o istotnym znaczeniu dla gatunków endemicznych lub o ograniczonym zasięgu, lub
- siedlisko o istotnym znaczeniu dla wewnątrzgatunkowej różnorodności genetycznej, lub
- siedlisko o istotnym znaczeniu dla globalnie istotnych koncentracji gatunków wędrownych lub gatunków gromadzących się, lub
- ekosystem o znaczeniu regionalnym lub krajowym lub ekosystem wysoce zagrożony lub unikatowy.

Lasy lub obszary zalesione w następujących regionach Unii Europejskiej muszą, bez wyjątku, być uważane za wysoce bioróżnorodne lasy lub obszary zalesione:

- siedliska wymienione w załączniku I do dyrektywy Rady 92/43/EWG;
- siedliska o istotnym znaczeniu dla gatunków zwierząt i roślin będących przedmiotem zainteresowania Unii wymienione w załącznikach II i IV do dyrektywy 92/43/EWG;
- siedliska mające znaczenie dla gatunków dzikiego ptactwa wymienione w załączniku I do dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/147/WE.

Weryfikacja zgodności z kryteriami „ochrony lasów o dużej różnorodności biologicznej” wymaga pewnej wiedzy leśnej i technicznej, która wykracza poza wiedzę specjalistyczną, jakiej można oczekiwać od audytorów weryfikujących prawdziwość oświadczeń składanych przez podmioty gospodarcze. Dlatego też podczas identyfikacji i oceny potencjalnej różnorodności biologicznej lasów lub obszarów zalesionych przyjmuje się podejście ostrożnościowe: Audytor musi ocenić, czy konieczna jest ogólna ocena obszarów leśnych lub zadrzewionych o wysokiej różnorodności biologicznej. Jeżeli „ocena jest konieczna”,

musi być ona przeprowadzona przez niezależnego eksperta, z którym można się dodatkowo konsultować.

Ocena i wynik muszą być następnie poddane przeglądowi w ramach audytu. Wymogi, które obowiązują audytorów i ekspertów REDcert, zostały szczegółowo opisane w dokumencie REDcert-EU „Zasady systemu dotyczące kontroli neutralnych”.

Wymogi weryfikacyjne dotyczące oceny statusu gruntu zostały szczegółowo opisane w sekcji 4.7.2 „Weryfikacja statusu gruntu”.

Wykorzystanie biomasy z lasów lub obszarów zalesionych o wysokiej różnorodności biologicznej bogatych w drzewa jest dozwolone tylko wtedy, gdy można wykazać, że pozyskiwanie tego surowca nie ma negatywnego wpływu na różnorodność biologiczną.

4.1.2 Obszary wyznaczone przez prawo lub przez odpowiedni właściwy organ do celów ochrony przyrody

Obszary służące celom ochrony przyrody zostały wyznaczone, na mocy prawa lub przez właściwy organ, do celów ochrony przyrody, a także grunty, które zostały uznane przez Komisję Wspólnot Europejskich do ochrony rzadkich, zagrożonych lub poważnie zagrożonych ekosystemów.

W wielu krajach obszary wykorzystywane do celów ochrony przyrody są zróżnicowane pod względem wielkości, funkcji ochronnej i celów ochrony (dalsze informacje znajdują się w zasadach systemu dotyczące poszczególnych krajów).

Wymogi weryfikacyjne dotyczące oceny statusu gruntu zostały szczegółowo opisane w sekcji 4.7.2 „Weryfikacja statusu gruntu”.

Biomasa może być uprawiana na gruntach służących celom ochrony przyrody pod warunkiem przedstawienia dowodów na to, że produkcja tego surowca nie kolidowała z określonymi celami ochrony przyrody.

4.1.3 Obszary wyznaczone w celu ochrony rzadkich, zagrożonych lub poważnie zagrożonych ekosystemów lub gatunków

Obszary wyznaczone w celu ochrony rzadkich, zagrożonych lub poważnie zagrożonych ekosystemów lub gatunków uznanych na mocy umów międzynarodowych lub zawartych w wykazach sporządzonych przez organizacje międzyrządowe lub Międzynarodową Unię

Ochrony Przyrody, pod warunkiem ich uznania zgodnie z art. 30 ust. 4 akapit drugi dyrektywy (UE) 2018/2001.

Wymogi weryfikacyjne dotyczące oceny statusu gruntu zostały szczegółowo opisane w sekcji 4.7.2 „Weryfikacja statusu gruntu”.

Wyjątki są możliwe, jeżeli zostaną przedstawione dowody, że produkcja tego surowca nie kolidowała z tymi celami ochrony przyrody.

Więcej informacji można znaleźć w zasadach systemu dotyczące poszczególnych krajów.

4.1.4 Obszary trawiaste o wysokiej bioróżnorodności

Biopaliwa, biopłyny i paliwa z biomasy nie mogą być produkowane z surowców uzyskanych z terenów o powierzchni większej niż 1 hektar, które były chronione jako obszary trawiaste o wysokiej bioróżnorodności w styczniu 2008 r. lub później, niezależnie od tego, czy tereny te nadal posiadają ten status. Obszary mniejsze niż 1 hektar są wyłączone z tego zakazu stosowania.

Rozporządzenie Komisji (UE) nr 1307/2014, art. 1 ust. 1 definiuje **obszary trawiaste** jako ekosystemy lądowe zdominowane przez roślinność zielną lub krzewiastą nieprzerwanie przez co najmniej 5 lat. Obejmuje ona łąki lub pastwiska, które są uprawiane na siano, ale nie obejmuje gruntów uprawianych do celów innej produkcji roślinnej oraz gruntów uprawnych leżących czasowo odłogiem. Interwencja człowieka oznacza zarządzany wypas, koszenie, ścinanie, zbieranie lub wypalanie. Ponadto wyklucza ona obszary stale zalesione zgodnie z definicją zawartą w art. 29 ust. 4 lit. b) dyrektywy (UE) 2018/2001, chyba że są to systemy rolno-leśne obejmujące systemy użytkowania gruntów, w których drzewa są uprawiane razem z uprawami lub systemami produkcji zwierzęcej w środowisku rolniczym. Dominacja roślinności zielnej lub krzewiastej oznacza, że ich łączna pokrywa gruntu jest większa niż pokrywa baldachimu drzew.

W tym kontekście **naturalne obszary trawiaste o wysokiej bioróżnorodności** oznaczają obszary trawiaste, które:

- pozostałyby obszarami trawiastymi w przypadku braku interwencji człowieka
- zachowują naturalny skład gatunkowy oraz cechy i procesy ekologiczne

Ponadto **nienaturalne obszary trawiaste o wysokiej bioróżnorodności** oznaczają obszary trawiaste, które:

- przestałyby być obszarami trawiastym w przypadku braku interwencji człowieka

- nie są zdegradowane, to znaczy, że nie charakteryzują się długotrwałą utratą różnorodności biologicznej spowodowaną na przykład nadmiernym wypasem, mechanicznym uszkodzeniem roślinności, erozją gleby lub utratą jej jakości
- są bogate gatunkowo, co oznacza:
 - a) siedlisko o istotnym znaczeniu dla gatunków krytycznie zagrożonych, zagrożonych lub podatnych na zagrożenia, sklasyfikowanych na Czerwonej Liście Gatunków Zagrożonych Międzynarodowej Unii Ochrony Przyrody lub innych wykazach o podobnym przeznaczeniu dla gatunków lub siedlisk określonych w ustawodawstwie krajowym lub uznanych przez właściwy organ krajowy w kraju pochodzenia surowca, lub
 - b) siedlisko o istotnym znaczeniu dla gatunków endemicznych lub o ograniczonym zasięgu, lub
 - c) siedlisko o istotnym znaczeniu dla wewnątrzgatunkowej różnorodności genetycznej, lub
 - d) siedlisko o istotnym znaczeniu dla globalnie istotnych koncentracji gatunków wędrownych lub gatunków gromadzących się, lub
 - e) ekosystem o znaczeniu regionalnym lub krajowym lub ekosystem wysoce zagrożony lub unikatowy

chyba że przedstawiono dowody na to, że zbiór surowca jest niezbędny do zachowania statusu obszarów trawiastych.

Obszary trawiaste w następujących obszarach geograficznych Unii Europejskiej są zawsze uznawane za obszary trawiaste o wysokiej różnorodności biologicznej:

- siedliska wymienione w załączniku I do dyrektywy Rady 92/43/EWG;
- siedliska o istotnym znaczeniu dla gatunków zwierząt i roślin będących przedmiotem zainteresowania Unii wymienione w załącznikach II i IV do dyrektywy 92/43/EWG;
- siedliska mające znaczenie dla gatunków dzikiego ptactwa wymienione w załączniku I do dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/147/WE.

W odniesieniu do wszystkich gruntów, które zgodnie z powyższą definicją były obszarami trawiastymi w styczniu 2008 r. lub stały się nimi w międzyczasie, należy ustalić, czy w przypadku braku interwencji człowieka „naturalne wysoce bioróżnorodne obszary trawiaste” i „nienaturalne wysoce bioróżnorodne obszary trawiaste” pozostałyby lub przestałyby być obszarami trawiastymi. Należy dokonać rozróżnienia między tymi dwoma rodzajami obszarów trawiastych.

W przypadku gdy obszary trawiaste pozostałyby obszarami trawiastymi lub pozostałyby były obszarami trawiastymi (jeżeli zostały przekształcone) w przypadku braku interwencji człowieka, a grunty są położone na obszarach wymienionych w art. 2 rozporządzenia Komisji (UE) nr 1307/2014, grunty te należy uznać za grunty, które są lub były naturalnie wysoce bioróżnorodnymi obszarami trawiastymi. Jeżeli takie grunty są położone poza tymi obszarami, należy ocenić, czy obszary trawiaste zachowują lub zachowałyby naturalny skład gatunkowy oraz cechy i procesy ekologiczne. Jeżeli tak jest, należy uznać, że są lub były to naturalne obszary trawiaste o wysokiej bioróżnorodności. Do produkcji biopaliw, biopłynów i paliw z biomasy nie można wykorzystywać surowców z terenów, które są lub były naturalnymi obszarami trawiastymi o wysokiej bioróżnorodności w styczniu 2008 r.

W sytuacji, gdy obszary trawiaste nie pozostałyby obszarami trawiastymi w przypadku braku interwencji człowieka, a zbiór surowca jest niezbędny do zachowania statusu obszarów trawiastych, nie są konieczne dalsze dowody w celu wykazania zgodności z art. 29 ust. 3 lit. d) dyrektywy (UE) 2018/2001, nawet jeżeli obszary trawiaste znajdują się na obszarach określonych w art. 2 rozporządzenia Komisji (UE) nr 1307/2014. Sztucznie utworzone obszary trawiaste o wysokiej wartości pod względem różnorodności biologicznej muszą być określone jako takie przez właściwy organ.

Jeżeli zbiór surowców nie jest konieczny do zachowania statusu obszarów trawiastych lub obszary trawiaste zostały przekształcone, np. na pola uprawne wykorzystywane do produkcji surowców, należy ustalić, czy obszary trawiaste są lub były wysoce bioróżnorodne:

- Jeżeli grunty są położone na obszarach określonych w art. 2 rozporządzenia Komisji (UE) nr 1307/2014, obszary trawiaste należy uznać za nienaturalne wysoce bioróżnorodne obszary trawiaste.
- Jeżeli grunty są położone poza tymi obszarami, należy ocenić zgodnie z kryteriami określonymi w art. 1 ust. 3 i 4 rozporządzenia Komisji (UE) nr 1307/2014, czy grunty są/były zdegradowane i czy są/były bogate gatunkowo. Jeżeli grunty nie są zdegradowane i bogate gatunkowo lub były takie przed przekształceniem, należy je uznać za nienaturalne wysoce bioróżnorodne obszary trawiaste. W przypadku, gdy obszary trawiaste są lub były nienaturalnymi wysoce bioróżnorodnymi obszarami trawiastymi, surowce z tego obszaru nie mogą być uznane za zgodne z kryteriami zrównoważonego rozwoju.

Jeżeli obszary trawiaste zostały już przekształcone w pola uprawne, nie jest możliwa ocena właściwości tych gruntów. Weryfikacja zgodności z kryteriami dotyczącymi obszarów trawiastych o wysokiej różnorodności biologicznej wymaga pewnej wiedzy leśnej i

technicznej, która wykracza poza wiedzę specjalistyczną, jakiej można oczekiwać od audytorów weryfikujących prawdziwość oświadczeń składanych przez podmioty gospodarcze.¹ Dowód ten może być dostarczony w formie zatwierdzeń lub zaświadczeń od organów państwowych dotyczących zmian w statusie obszarów trawiastych, które w momencie wydawania uwzględniały aspekt różnorodności biologicznej. Oznacza to, że należy przyjąć podejście ostrożnościowe przy ocenie, czy dane obszary trawiaste były wysoce różnorodne biologicznie, czy też nie: audytor „musi osądzić, czy ocena obszarów trawiastych o wysokiej bioróżnorodności jest konieczna”. A „jeżeli ocena jest konieczna”, musi ona zostać przeprowadzona przez wykwalifikowanego niezależnego eksperta, który może stanowić uzupełnienie dla audytora.

Ocena i wynik muszą być następnie poddane przeglądowi w ramach audytu. Wymogi, które obowiązują audytorów i ekspertów REDcert, zostały szczegółowo opisane w dokumencie REDcert-EU „Zasady systemu dotyczące kontroli neutralnych”.

Informacje o stanie obszarów trawiastych można nadal uzyskać na podstawie kodów użytkowania gruntów określonych we wniosku gospodarstwa rolnego o przyznanie wsparcia bezpośredniego, specjalnych środków wsparcia obszarowego, środków rolno-środowiskowych, udziału w umownym zarządzaniu ochroną przyrody lub programach ochrony przyrody itp. oraz w innych wnioskach składanych do agencji rządowych lub ocenach tych agencji, np. krajowego lub regionalnego urzędu ochrony przyrody.

Zawsze jednak należy uwzględnić ustawowo określone zakazy zaorywania i przekształcania (np. przepisy dotyczące zachowania trwałych obszarów trawiastych istotne dla zasady wzajemnej zgodności, rodzaje siedlisk trawiastych na obszarach FFH objętych szczególną ochroną na podstawie ustaw o ochronie przyrody; zachowanie trwałych obszarów trawiastych/zieleni; obszary chronione na podstawie ustaw o ochronie przyrody wyznaczone w rozporządzeniach dotyczących obszarów chronionych, itp.).

Wymogi weryfikacyjne dotyczące oceny statusu gruntu zostały szczegółowo opisane w sekcji 4.7.2 „Weryfikacja statusu gruntu”.

Uwaga:

Należy uwzględnić wymogi dotyczące obliczania emisji gazów cieplarnianych w wyniku zmian w sposobie użytkowania gruntów (e). Wymogi dotyczące obliczania emisji gazów

¹ Komisja Europejska DG ENER: Pismo do systemów dobrowolnych zawierające wytyczne dotyczące sposobu weryfikacji ochrony obszarów trawiastych o wysokiej bioróżnorodności.(29.01.2015) pod adresem: <https://ec.europa.eu/energy/sites/ener/files/documents/PAM%20to%20vs%20on%20HBG.pdf> (dostęp: 06.11.2020).

cieplarnianych w wyniku zmian w sposobie użytkowania gruntów są opisane w dokumencie REDcert-EU „Zasady systemu dotyczące obliczania emisji gazów cieplarnianych”.

4.2 Grunty z wysokimi nadziemnymi lub podziemnymi zasobami pierwiastka węgla (art. 29 ust. 4 dyrektywy (UE) 2018/2001)

Biopaliwa, biopłyny i paliwa z biomasy nie mogą być wytwarzane z surowców uzyskanych z terenów zasobnych w pierwiastek węgla, czyli terenów, które w styczniu 2008 r. posiadały jeden z następujących statusów, niezależnie od tego, czy dany teren nadal posiada ten status.

4.2.1 Tereny podmokłe (art. 29 ust. 4 lit. a) dyrektywy (UE) 2018/2001)

Tereny podmokłe to tereny, które są pokryte lub nasycone wodą stale lub przez znaczną część roku. Przepisy te nie mają zastosowania, jeżeli w momencie pozyskania surowca tereny te miały taki sam status jak w styczniu 2008 r.

Tereny podmokłe obejmują w szczególności bagna, mokradła lub torfowiska, jak również inne zbiorniki wodne, naturalne lub sztuczne, stałe lub okresowe, o wodzie stojącej lub płynącej, słodkiej, słonawej lub słonej, w tym obszary wód morskich, których głębokość podczas odpływu nie przekracza sześciu metrów.

- „Pokryte wodą” oznacza, że woda jest widoczna na powierzchni jako woda powierzchniowa.
- Gleba jest „nasycona wodą”, jeżeli jest całkowicie zalana wodą, w wyniku czego na powierzchni występuje wilgoć, ale nie tworzą się płytkie kałuże.
- Stan ten jest widoczny przez cały rok na obszarach, które są stale pokryte lub nasycone wodą.
- Stan ten nie jest widoczny przez cały rok w przypadku obszarów, które są pokryte lub nasycone wodą przez znaczną część roku. „Znaczna część roku” oznacza, że pokrycie lub nasycenie wodą trwa przez tak znaczną część roku, że organizmy dominujące przystosowały się do warunków wilgotnościowych lub obniżonych. Dotyczy to w szczególności obszarów o płytkiej wodzie, obszarów przybrzeżnych, bagien, mokradeł, trzęsawisk i wrzosowisk.

Zachowanie statusu terenu podmokłego oznacza również, że stan ten nie może być przedmiotem aktywnych zmian lub niekorzystnych oddziaływań. Audytor musi zweryfikować każdą zmianę statusu terenu podmokłego, która nastąpiła w ciągu roku, podczas corocznego audytu.

Wymogi weryfikacyjne dotyczące oceny statusu gruntu zostały szczegółowo opisane w sekcji 4.7.2 „Weryfikacja statusu gruntu”.

4.2.2 Obszary zalesione (art. 29 ust. 4 lit. b), c) dyrektywy (UE) 2018/2001)

- a) Obszary stale zalesione, czyli obszary obejmujące więcej niż jeden ha z drzewami o wysokości powyżej pięciu metrów i z pokryciem powierzchni przez korony drzew powyżej 30%, lub drzewami, mogącymi osiągnąć te progi in situ (art. 29 ust. 4 lit. b) dyrektywy (UE) 2018/2001). Nie obejmują one gruntów, które w przeważającej części są użytkowane rolniczo lub jako tereny miejskie (Komunikat Komisji UE 2010/C 160/02).² „Grunty użytkowane rolniczo” w tym kontekście odnoszą się do drzewostanów w systemach produkcji rolnej, takich jak plantacje drzew owocowych, plantacje palmy olejowej i systemy agro-leśne, w których uprawy są prowadzone pod osłoną drzew.
- b) Grunty obejmujące więcej niż jeden hektar z drzewami o wysokości powyżej pięciu metrów i pokryciem powierzchni przez korony drzew od 10% do 30% (znane jako „obszary słabo zalesione”), lub drzewami zdolnymi do osiągnięcia tych progów in situ, chyba że przedstawiono dowody, że zasoby pierwiastka węgla na obszarze przed i po przekształceniu są takie, że po zastosowaniu metodologii określonej w części C załącznika V do dyrektywy (UE) 2018/2001, warunki określone w ust. 10 tego artykułu dyrektywy (UE) 2018/2001 byłyby spełnione (art. 29 ust. 4 lit. c)).

Pokrycie powierzchni przez korony drzew to stopień, w jakim powierzchnia lasu jest pokryta warstwą gałęzi i liści na wierzchołkach drzew w danym lesie. Pokrycie korony drzewa odpowiada szerokości jego korony. Szerokość korony może być oszacowana lub zmierzona. Przy określaniu procentowego pokrycia powierzchni przez korony drzew stosuje się rzut pionowy wszystkich szerokości koron.

² Grunty użytkowane rolniczo w tym kontekście odnoszą się do drzewostanów w systemach produkcji rolnej, takich jak plantacje drzew owocowych, plantacje palmy olejowej i systemy agro-leśne, w których uprawy prowadzone są pod osłoną drzew (komunikat Komisji UE 2010/C 160/02).

Status obszarów zalesionych obejmuje wszystkie stadia rozwoju i wieku. Możliwe jest, że w przypadku wylesienia lub w wyniku klęski żywiołowej (np. lawiny), czasowo może dojść do spadku pokrycia powierzchni przez korony drzew poniżej 10% lub 30%. Nie zmienia to jednak statusu terenu jako obszaru zalesionego, o ile w rozsądnym czasie zapewnione zostanie ponowne zalesienie lub naturalne odmłodzenie.

Pokrycie powierzchni przez korony drzew wyrażone w procentach oznacza średnie pokrycie powierzchni przez korony drzew na danym obszarze leśnym; odpowiada to obszarowi o jednorodnym pokryciu powierzchni przez korony drzew. Jeżeli na danym obszarze występują mierzalnie różne pokrycia powierzchni przez korony drzew, należy go podzielić na podobszary, z których każdy charakteryzuje się jednorodnym pokryciem powierzchni przez korony drzew, w celu określenia średniego pokrycia powierzchni przez korony drzew. Średnie pokrycie powierzchni przez korony drzew jest następnie wyprowadzane z pokryć powierzchni przez korony drzew na podobszarach.

Całkowita wielkość obszaru zalesionego musi być brana pod uwagę niezależnie od tego, czy znaczna część obszaru zalesionego leży na terenach rolniczych lub gruntach ornych. W związku z tym całkowita wielkość ma zastosowanie jako norma dla wymienionych tu limitów dla stopnia pokrycia 10% (lit. b) – słabo zalesiony) lub 30% (lit. a) – stale zalesiony). Jeżeli całkowita wielkość zalesionego obszaru jest większy niż jeden hektar i jeżeli na całym obszarze znajdują się drzewa o wysokości powyżej pięciu metrów, obszar ten, a także każda jego część znajdująca się w obrębie obszaru operacyjnego lub uprawnego, jest klasyfikowany jako obszar zalesiony. Nawet jeżeli tylko 0,5 ha obszaru zalesionego leży w obrębie terenów rolniczych, te 0,5 ha musi być sklasyfikowane jako obszar zalesiony, podobnie jak cały obszar.

Obszary stale zalesione nie mogą być przekształcane, nawet jeżeli zezwalają na to przepisy krajowe.

Plantacje o krótkiej rotacji nie podlegają regulacji określonej w art. 29 ust. 4 lit. b), c) Dyrektywy (UE) 2018/2001, ponieważ są one klasyfikowane jako uprawy trwałe, a więc część gruntów rolnych, chyba że są one inaczej zdefiniowane przez prawo w kraju pochodzenia.

Przepisy określone w ustępie dyrektywy (UE) 2018/2001 (art. 29 ust. 4 lit. a)-c)) nie mają zastosowania, jeżeli w momencie pozyskania surowca grunty miały taki sam status, jaki miały w styczniu 2008 r.

Wymogi weryfikacyjne dotyczące oceny statusu gruntu zostały szczegółowo opisane w sekcji 4.7.2 „Weryfikacja statusu gruntu”.

4.3 Grunty, które były torfowiskami w styczniu 2008 r. (art. 29 ust. 5 dyrektywy (UE) 2018/2001)

Biopaliwa, biopłyny i paliwa z biomasy nie mogą być wytwarzane z surowców uzyskanych z terenów, które w styczniu 2008 r. były torfowiskami.

Wyjątek jest możliwy, jeżeli zostaną przedstawione dowody na to, że

- teren został całkowicie osuszony w styczniu 2008 r. lub
- teren nie został osuszony od stycznia 2008 r.

Oznacza to, że w przypadku torfowisk, które zostały częściowo osuszone w styczniu 2008 r., późniejsze głębsze osuszenie, wpływające na glebę, która nie była jeszcze w pełni osuszona, stanowiłoby naruszenie kryterium³.

Sam torf nie jest uznawany za biomasę.

Gleba torfowa to gleba, która po przeanalizowaniu do głębokości 60 cm wykazuje obecność materiału organicznego (substratu torfowego) w poziomych warstwach o łącznej grubości co najmniej 30 cm. Masa materiału organicznego wynosi co najmniej 20% węgla organicznego w glebie drobnoziarnistej.

Drenaż definiuje się jako obniżenie średniego rocznego poziomu wody na skutek zwiększonej utraty wody lub zmniejszonego jej dopływu w wyniku działalności człowieka lub instalacji zarówno na danym obszarze, jak i poza nim.

Torfowiska, które były wykorzystywane jako pola uprawne przed datą graniczną, mogą być wykorzystywane do uprawy biomasy pod warunkiem przedstawienia dowodów, że uprawa i zbiór tego surowca nie wymagały osuszenia gruntów, które wcześniej nie były osuszane.

Wymogi weryfikacyjne dotyczące oceny statusu gruntu zostały szczegółowo opisane w sekcji 4.7.2 „Weryfikacja statusu gruntu”.

4.4 Produkcja biomasy odpowiedzialna pod względem środowiskowym

Producenci muszą utrzymywać swoje grunty w dobrej kulturze rolnej zgodnej z ochroną środowiska oraz zapewnić, że nie dojdzie do znaczącego zmniejszenia lub zmiany

³ Komunikat Komisji UE 2010/C 160/02

przeznaczenia trwałych obszarów trawiastych. Obejmuje to zapobieganie pogarszaniu się stanu siedlisk np. poprzez budowę budynków lub innych obiektów z nadmierną zmianą sposobu użytkowania gruntów oraz zapobieganie wkraczaniu niepożądanego rośliności na grunty rolne. W systemie REDcert-EU należy zatem zapewnić, że biomasa – w tym dostarczane pozostałości poźniwne i inne pozostałości rolnicze – jest produkowana w sposób odpowiedzialny pod względem środowiskowym.

Ekologicznie odpowiedzialna produkcja biomasy oznacza:

- Gospodarowanie zgodnie z wymogami wytycznych GAP (dobra praktyka rolnicza)
- utrzymanie gleby w „dobrej kulturze rolnej zgodnej z ochroną środowiska”

W przypadku wymogów określonych w wytycznych GAP, REDcert czerpie z rozporządzenia (UE) nr 1307/2013, które reguluje płatności bezpośrednie dla rolników w ramach Wspólnej Polityki Rolnej (znane również jako „kryteria wzajemnej zgodności”). Specyfikacje dotyczące ekologicznie odpowiedzialnej produkcji biomasy można znaleźć w kryteriach wzajemnej zgodności w załączniku II w sekcji „Środowisko, zmiany klimatu, dobry stan rolny gruntów” oraz w tabeli korelacji w załączniku III do rozporządzenia (UE) nr 1306/2013.

Ponadto system REDcert-EU musi przestrzegać zasad dobrej praktyki rolniczej oraz norm dotyczących utrzymania gruntów w dobrej kulturze rolnej zgodnej z ochroną środowiska. Zasady dobrej praktyki rolniczej muszą zapewniać trwałą żyzność i wydajność gleby jako zasobu naturalnego.

Wymogi systemu REDcert-EU w zakresie odpowiedzialnej ekologicznie produkcji biomasy odnoszą się również wyraźnie do pozostałości poźniwnych i innych pozostałości rolniczych.

Zasady dobrej praktyki rolniczej obejmują w szczególności następujące elementy:

- struktura gleby jest zachowywana lub poprawiana
- w miarę możliwości zapobiega się zagęszczaniu gleby, w szczególności biorąc pod uwagę rodzaj gleby, jej wilgotność i nacisk na glebę powodowany przez sprzęt używany w rolnictwie
- w miarę możliwości zapobiega się erozji gleby poprzez użytkowanie dostosowane do lokalizacji, w szczególności biorąc pod uwagę nachylenie terenu, warunki wodne i wiatrowe oraz pokrywą glebową
- utrzymywane są naturalne elementy strukturalne pól, w szczególności żywopłoty, drzewa rosnące na środku pól, obrzeża pól i tarasy pól, które są niezbędne do ochrony gleby

- aktywność biologiczna gleby jest utrzymywana lub wspierana przez odpowiedni płodozmian, oraz
- zawartość próchnicy w glebie typowej dla danej lokalizacji jest zachowana, w szczególności poprzez wystarczającą ilość materii organicznej lub poprzez zmniejszenie intensywności uprawy roli, oraz
- uprawa gleby musi być zawsze dostosowana do danej lokalizacji, z uwzględnieniem warunków pogodowych.

4.4.1 Zachowanie struktury gleby

Struktura gleby lub tekstura gleby oznacza fizyczne rozmieszczenie stałych składników gleby. Od tego fizycznego rozmieszczenia, z zamkniętymi porami dla powietrza i wody glebowej, zależy przydatność gleby jako miejsca dla roślin (funkcja produkcyjna gleby) o wysokiej aktywności biologicznej (funkcja siedliskowa gleby) oraz jako filtra dla wód podziemnych (funkcja regulacyjna gleby). Konieczna jest dokładna ocena struktury gleby w zależności od lokalizacji i pola.

W systemie REDcert-EU, grunty rolne muszą być użytkowane w sposób, który zachowuje lub poprawia strukturę gleby, tak aby

- stan fizyczny gleby był ogólnie odpowiedni dla planowanej uprawy dzięki wystarczająco grubo- i średnio-porowatej, stabilnej strukturze gleby bez szkodliwego zagęszczenia i erozji gleby
- zawartość wody, powietrza i ciepła, jak również efekt filtrujący i buforujący gleby były zapewnione, a składniki pokarmowe były dostępne poprzez dobry wzrost korzeni
- zwiększony był potencjał biologicznego wzrostu i degradacji, a zdolność samoregulacji biologicznie aktywnych gleb, które są wystarczająco zaopatrzone w materię organiczną, była wspierana przez mikroorganizmy i zwierzęta glebowe
- uwzględniać możliwe interakcje z chorobami i szkodnikami.

Można to osiągnąć na przykład poprzez:

- tworzenie porowatej, mniej zamulonej powierzchni gleby poprzez przygotowanie gruboziarnistego rozsadnika po uprawie gleby lub poprzez mulczerowanie lub siew bezpośredni, metodą uprawy pasowej, gdy jest to możliwe lub konieczne w zależności od lokalizacji i płodozmianu

- tworzenie/utrzymywanie stabilnej, sprężystej struktury gleby w wierzchniej warstwie ziemi uprawnej poprzez delikatną uprawę w celu wyeliminowania zagęszczenia gleby lub promowania struktury miękkiszowej, wystarczające zaopatrzenie w próchnicę, dostosowanie spulchniania gleby do płodozmianu, uprawę konserwującą (tam, gdzie to możliwe) lub stabilizację biologiczną (intensywny wzrost korzeni, np. poprzez międzyplony i rośliny o głębokim systemie korzeniowym).

4.4.2 Zapobieganie zagęszczaniu gleby

Zagęszczanie gleby definiuje się jako wzrost gęstości gleby (g/cm^3) lub odpowiadające mu zmniejszenie zawartości porów (% obj.) i ma ono wpływ na funkcje gleby. Może być ono spowodowane przez czynniki antropogeniczne (siły normalne i ścinające, ugniatanie), przez osiadanie gleby spowodowane jej własnym ciężarem lub przez osadzanie się substancji stałych.

W produkcji roślinnej, w celu uzyskania wysokich plonów, stosowane są maszyny, urządzenia i środki transportu o dużej mocy. Parametry wydajności (moc silnika, szerokość robocza, pojemność zbiorników, itp.) ciągników rolniczych, a w szczególności maszyn żniwnych, oraz technologia transportu i zastosowania, wzrosły w ciągu ostatnich dziesięcioleci.

Mechaniczne obciążenie gleb rolniczych niesie ze sobą ryzyko, że podczas jazdy z ekstremalnym obciążeniem kół w zbyt wilgotnych warunkach może dojść do szkodliwego zagęszczania podłoża.

W ramach systemu REDcert-EU, przez grunty uprawne należy przejeżdżać w taki sposób, aby w jak największym stopniu zapobiegać szkodliwemu zagęszczeniu, tak aby

- wzrost korzeni, rozwój upraw oraz dostęp do wody i składników pokarmowych nie zostały zakłócone
- nie utrudniać degradacji materii organicznej gleby oraz funkcji buforowania i filtrowania
- nie było negatywnego wpływu na warunki życia mikroflory i fauny glebowej
- nie była hamowana zdolność infiltracji.

Można to osiągnąć na przykład poprzez:

- możliwości techniczne, w tym zmniejszenie nacisku na powierzchnię styku (np. koła kratowe, opony podwójne, opony szerokie i terenowe, napędy pasowe, zmniejszenie

ciśnienia wewnętrznego w oponach, dostosowanie obciążenia kół do warunków gruntowych), zmniejszenie obciążenia kół (np. stosowanie pojazdów wieloosiowych, podwozi łagodnych dla gleby), stosowanie maszyn i urządzeń o niewielkim obciążeniu kół, łagodne dla gleby przeniesienie napędu, zapobieganie poślizgowi na glebie (np. napęd na wszystkie koła, na ciężkich glebach napęd od WOM zamiast urządzeń ciągnionych, urządzenia półzawieszane zamiast zawieszanych), itp.

- możliwości dostosowania metod pracy, w tym łączenia operacji, jazdy poza bruzdą podczas orki, niejeżdżenia po niestabilnej glebie, stosowania „jazdy ukośnej” w maszynach wieloosiowych (np. kombajny do zbioru buraków lub ziemniaków), zapewnienia magazynów polowych i pośrednich, stosowania pełnej szerokości roboczej w celu zminimalizowania ilości śladów, itp.
- ułatwianie przejeżdżania po glebie, np. poprzez spulchnianie gleby właściwe dla danego rodzaju gleby tylko w optymalnych warunkach, ograniczenie orki i spulchniania miękiszu do absolutnie niezbędnego zakresu w zależności od płodozmianu i rodzaju uprawy, ograniczenie głębokiego spulchniania do ilości ustalonej na podstawie wcześniejszej oceny (np. sonda glebowa, rozpoznanie szpadlem), uprawa konserwująca lub siew bezpośredni (w miarę możliwości), biologiczna stabilizacja mechanicznie spulchnionej struktury gleby (uprawa międzyplonów, odłogowanie lub podobne), itp.

4.4.3 Zapobieganie erozji gleby

Erozja gleby definiowana jest jako utrata gleby, na którą w mniejszym lub większym stopniu wpływają erozyjne opady atmosferyczne lub wiatr oraz użytkowanie gruntów przez człowieka. Prowadzi ona do odrywania, transportu i gromadzenia się cząstek gleby oraz związanych z nimi składników pokarmowych i zanieczyszczeń. Oprócz negatywnych skutków przemieszczania gleby w odniesieniu do funkcji i żyzności gleby na dotkniętym obszarze, zrzuty i wprowadzanie substancji mogą mieć konsekwencje dla sąsiednich i odległych zbiorników wodnych i biotopów.

Producenci muszą chronić glebę przed erozją za pomocą odpowiednich środków. „Dobre praktyki rolnicze” obejmują kilka środków mających na celu zapobieganie erozji. Wymaga to

- podstawowej oceny gruntów rolnych pod względem potencjalnego zagrożenia erozją, którą można określić na podstawie długości zbocza, nachylenia zbocza, rodzaju gleby, pokrycia gleby (sposób uprawy, płodozmian), a w szczególności na podstawie

wartości empirycznych (potencjalna erozja gleby, która ma być określona (np. za pomocą równania erozji gleby) nie może być jednak utożsamiana z rzeczywistą erozją gleby), jak również

- wynikających z tego środków ostrożności, które muszą być oparte na ocenie potencjalnego ryzyka.

Wyzwaniem jest utrzymanie naturalnej struktury gleby przy jednoczesnym obniżeniu ryzyka erozji powodowanej przez wiatr i wodę oraz zminimalizowanie czasu, w którym gleba jest odsłonięta (koniecznie). Obszary o podwyższonym potencjale lub ryzyku erozji powinny być zidentyfikowane i poddane specjalnemu monitoringowi. Szczególną uwagę należy zwrócić na bardzo piaszczyste gleby i grunty na zboczach.

W związku z tym, w zależności od stopnia zagrożenia erozją wodną lub wietrzną na gruntach rolnych, określa się minimalne wymogi mające na celu zmniejszenie ryzyka erozji. Jako wytyczne do oceny ryzyka i wynikających z niej minimalnych wymagań, system REDcert-EU odwołuje się do zaleceń dobrej kultury rolnej zgodnej z ochroną środowiska oraz do przepisów wzajemnej zgodności w celu ograniczenia erozji gleby podczas uprawy roli.

W związku z tym stosuje się następujące zasady:

- Grunty uprawne przypisane do kategorii erozji wodnej CC_{Woda1} i nieobjęte specjalnym środkiem kontroli erozji nie mogą być zaorywane od 1 grudnia do końca 15 lutego. Zaoranie po zebraniu poprzedniej uprawy jest dozwolone tylko wtedy, gdy została ona zasiana przed 1 grudnia. W przypadku gdy uprawa odbywa się prostopadle do zbocza, powyższe dwa ograniczenia dotyczące orki nie mają zastosowania.
- Jeżeli grunty uprawne należą do kategorii erozji wodnej CC_{Woda2} i nie są objęte specjalnymi środkami kontroli erozji, nie można ich zaorywać w okresie od 1 grudnia do 15 lutego. Orka w okresie od 16 lutego do końca 30 listopada jest dozwolona tylko bezpośrednio po siewie. Najpóźniejszym terminem siewu jest 30 listopada. Zabrania się wykonywania orki przed wysiewem roślin rzędowych o rozstawie rzędów 45 cm lub większym.
- Jeżeli grunty uprawne należą do kategorii erozji wietrznej CC_{Wiatr} i nie są objęte specjalnymi środkami kontroli erozji, można je zaorywać tylko wtedy, gdy zostały zasiane przed 15 marca. W drodze odstępstwa od tej zasady, orka jest dozwolona dopiero od 1 marca, z wyjątkiem upraw rzędowych o rozstawie rzędów 45 centymetrów lub większym, gdy siew następuje bezpośrednio po tym terminie. Zakaz orki upraw rzędowych nie obowiązuje w przypadku, gdy przed 1 grudnia wysiewa się

paszy zieleni o szerokości co najmniej 2,5 metra w odległości nie większej niż 100 metrów prostopadle do głównego kierunku wiatru lub w przypadku upraw na nasypach, gdy nasypy są ustawione prostopadle do głównego kierunku wiatru, lub gdy sadzonki są sadzone bezpośrednio po orce.

Podstawowymi środkami zapobiegającymi erozji gleby mogą być na przykład:

- Zmniejszająca erozję uprawa gleby i metody uprawy, takie jak uprawa konserwująca z siewem w mulcz w celu kontroli erozji na dużą skalę (jeżeli to możliwe w całym płodozmianie, ale przynajmniej w poszczególnych obszarach szczególnie narażonych na erozję (kukurydza, buraki cukrowe), siew w mulcz, jeżeli to możliwe bez przygotowania podłoża w interesie pozostawienia chroniącej glebę warstwy mulczu i utrzymania stabilnych agregatów glebowych, itp.)
- Środki zapobiegania erozji w uprawie roślin, takie jak ograniczenie do minimum okresów bez okrywy glebowej, w tym płodozmian, międzyplony, podsiew i ściółka ze słomy, uprawa gleby prostopadle do zbocza, unikanie ścieżek biegnących w dół zbocza, unikanie lub eliminowanie zagęszczania gleby hamującego infiltrację, tworzenie i ochrona stabilnych agregatów glebowych, które zmniejszają zamulanie poprzez wspieranie aktywności biologicznej, oraz wapnowanie lub podobne środki, itp.

Projektowanie upraw i pól w sposób ograniczający erozję, np. dzielenie pól na pasy ograniczające erozję (np. drzewa, obrzeża pól), ścieżki z rowami lub układanie wiatrochronów prostopadle do nachylenia lub głównego kierunku wiatru, układanie równoległych pasów prostopadle do nachylenia i głównego kierunku wiatru ze zmianą rodzajów upraw lub obsiewanie pasów trawą w celu spowolnienia spływu, itp.

4.4.4 Zachowanie naturalnych elementów strukturalnych na polach

W ramach systemu REDcert-EU producenci muszą zapewnić zachowanie lub odtworzenie typowych cech krajobrazu (np. żywopłotów, stawów, naturalnych cieków wodnych, rowów, drzew rosnących w rzędzie, w grupach lub pojedynczo, itp.).

Ochrona naturalnych elementów strukturalnych na polach lub na obszarze rolniczym jest zarówno elementem prawidłowego rolnictwa, jak i ważnym celem ochrony przyrody. Znaczenie naturalnych elementów strukturalnych wynika z ich różnorodnych funkcji ekologicznych i kulturowych (ochrona gleb i wód, funkcja siedliskowa dla flory i fauny, różnorodność i charakter krajobrazu).

Funkcja glebochronna elementów strukturalnych na terenach rolniczych polega przede wszystkim na ograniczaniu erozji gleby przez wiatr i wodę na gruntach uprawnych. W związku z tym należy zachować, a w razie potrzeby uzupełnić, elementy strukturalne niezbędne do ochrony gleby. Obejmuje to w szczególności:

- elementy strukturalne ograniczające erozję wietrzną na gruntach rolnych, takie jak przepuszczalne żywopłoty/sadzonki wiatrochronne, wystarczająco gęste rzędy drzew, ewentualnie również inne nasadzenia leśne lub elementy krajobrazu zwiększające szorstkość terenu, oraz
- elementy strukturalne mające na celu ograniczenie erozji wodnej na gruntach rolnych, takie jak tarasy rolnicze, drogi z obrzeżami, zagajniki, absolutne obszary trawiaste i inne małe struktury, rowy w poprzek zbocza, pasy/obrzeża trawiaste z wystarczająco głębokimi bruzdami brzegowymi i wystarczającą szerokością w poprzek zbocza, żywopłoty z podszytem i wystarczająco głębokimi bruzdami brzegowymi, jak również wystarczającą szerokością prostopadłą do kierunku zbocza, w każdym przypadku w obrębie i/lub powyżej pola, trwałe obszary trawiaste na zboczach, w zagłębieniach, w dawnych ścieżkach dolinnych i głębokich wąwozach w celu spowolnienia spływu i erozji.

Przy tworzeniu nowych elementów strukturalnych służących ochronie gleby należy w miarę możliwości wykorzystywać dawne ścieżki, granice pól, itp. Poprzez włączenie ich do ogólnej koncepcji rolniczego użytkowania gruntów, służą one nie tylko ochronie gleby, ale spełniają również inne funkcje ekologiczne, szczególnie w odniesieniu do różnorodności biologicznej (funkcja biotopu i sieci biotopów), jak również różnorodności i indywidualności krajobrazu.

4.4.5 Zachowanie materii organicznej gleby

Próchnica (także: materia organiczna gleby (także C_{org})) jest warunkiem wstępnym tworzenia się gleby i jej żyzności oraz stanowi jeden z największych rezerwuarów pierwiastka węgla. Wpływa ona na prawie wszystkie fizyczne, chemiczne i biologiczne właściwości gleby, jak również na obieg C i N. Dlatego też jest ona decydującym czynnikiem środowiskowym i wymaga szczególnej uwagi. W związku z tym pojawia się pytanie o optymalną zawartość próchnicy. Próchnica i zawarte w niej składniki pokarmowe należy traktować jako nierozłączną całość, ponieważ wzajemnie na siebie wpływają.

W przeciwieństwie do mineralnych składników pokarmowych roślin w glebie, nie istnieją międzynarodowe wartości referencyjne dla optymalnej lub pożądanej zawartości próchnicy w glebie. Materia organiczna gleby składa się z frakcji ulegającej rozkładowi (aktywnej) i

w dużej mierze obojętnej (stabilnej). Tylko część ulegająca rozkładowi („próchnica odżywcza”) jest zależna od sposobu zagospodarowania gleby i można na nią odpowiednio wpływać. Z kolei część obojętnej („próchnica stała”), która stanowi do dwóch trzecich całkowitej ilości, jest w dużym stopniu chroniona przed rozkładem w zależności od rodzaju gleby.

W związku z tym sama zawartość próchnicy niewiele mówi o zasobności gleby w materię organiczną gleby ulegającą rozkładowi. I tak np. gleba orna piaszczysta o zawartości 1% pierwiastka węgla organicznie związanego jest już bardzo bogata w próchnicę, natomiast gleba gliniasta o zawartości 1,5% C_{org} może być już zupełnie uboga w ulegającą rozkładowi materię organiczną.

Poziomy materii organicznej w glebie muszą być utrzymane w systemie REDcert-EU poprzez lokalnie dostosowane praktyki uprawy pól lub odtworzone w przypadku, gdy gleba została pozbawiona składników pokarmowych. Oznacza to, że należy dążyć do zrównoważonej zawartości próchnicy na gruntach rolnych, a w przypadku niedostatecznej ilości należy dążyć do dodatniej zawartości próchnicy. W systemie REDcert-EU wymóg ten odnosi się wyraźnie nie tylko do uprawy głównych roślin na gruntach rolnych, ale również do wykorzystania resztek poźniowych lub innych pozostałości z gruntów rolnych.

Jeżeli nawozy organiczne są stosowane w celu poprawy substancji organicznej gleby, należy wziąć pod uwagę odżywczo-fizjologiczne wymogi gleby. Ogólnie niższa intensywność uprawy roli w zachowawczych metodach uprawy może skutecznie przyczynić się do utrzymania i zwiększenia zawartości materii organicznej w glebie ze wszystkimi pozytywnymi skutkami dla struktury i właściwości gleby.

Zaopatrzenie gleby w materię organiczną można ocenić za pomocą odpowiedniej „metody bilansu próchnicy”, ponieważ nie są jeszcze dostępne wiarygodne wartości referencyjne dla optymalnej zawartości próchnicy w glebie.

Wymogi dotyczące zachowania materii organicznej uważa się za spełnione, jeżeli na poziomie gospodarstwa występuje wystarczające zróżnicowanie upraw. W związku z tym system REDcert-EU określa minimalne wymogi dotyczące liczby i dozwolonego udziału poszczególnych upraw rolnych w całkowitej powierzchni gruntów ornych danego gospodarstwa. Dywersyfikacja upraw generalnie odnosi się tylko do gruntów ornych gospodarstwa. Z kolei uprawy trwałe i trwałe obszary trawiaste nie są zaliczane do upraw rolnych, które należy brać pod uwagę w kontekście dywersyfikacji upraw.

W systemie REDcert-EU obowiązują następujące minimalne wymogi dotyczące weryfikacji zachowania materii organicznej gleby poprzez dywersyfikację upraw:

- Gospodarstwa o powierzchni gruntów ornych do 30 hektarów muszą uprawiać co najmniej 2 różne uprawy, przy czym uprawa główna musi stanowić maksymalnie 75% powierzchni upraw. Gospodarstwa posiadające ponad 30 hektarów gruntów ornych muszą uprawiać co najmniej 3 różne uprawy, przy czym uprawa główna musi stanowić maksymalnie 75%, a dwie uprawy o największej powierzchni łącznie maksymalnie 95% powierzchni upraw. Jeżeli gospodarstwa te spełniają wymóg co najmniej trzech różnych upraw, ale nie spełniają wszystkich lub części pozostałych wymogów, wymogi są mimo to spełnione w dwóch następujących przypadkach:
 - a) Pierwszy wyjątek dotyczy gospodarstw, w których główną uprawą jest w ponad 75% trawa lub inne uprawy paszy zielonej. W tym przypadku powierzchnia pozostałej głównej uprawy na pozostałych gruntach ornych musi wynosić mniej niż 75%, chyba że są to grunty ugorowane.
 - b) Drugi wyjątek dotyczy gospodarstw, w których główną uprawą jest ponad 75% ugorów. Wówczas powierzchnia pozostałej głównej uprawy na pozostałych gruntach ornych musi wynosić poniżej 75%, chyba że jest to trawa lub inne uprawy paszy zielonej.

Jeżeli tak nie jest, zachowanie materii organicznej gleby w systemie REDcert-EU można sprawdzić (nie w sposób rozstrzygający), na przykład za pomocą następujących metod:

- co roku oblicza się bilans próchnicy na poziomie gospodarstwa do 31 marca następnego roku. Jeżeli bilans próchnicy nie jest niższy niż -75 kg humusu-C na ha, warunek jest spełniony. Wyniki bilansu próchnicy należy przechowywać przez 5 lat, lub
- przeprowadza się badanie próchnicy w glebie, którego wyniki nie mogą być starsze niż 7 lat w roku kalendarzowym, w którym gospodarstwo jest kontrolowane. Analizy próchnicy wymagane są dla każdej działki polowej o powierzchni 1 ha lub większej. W przypadku badania gleby, zawartość próchnicy powyżej 1% dla gleb o zawartości gliny do 13% oraz zawartość próchnicy 1,5% dla gleb o zawartości gliny powyżej 13% jest wartością graniczną do spełnienia wymogu. Wyniki bilansu próchnicy należy przechowywać przez okres co najmniej 8 lat.

Jeżeli jednak w gospodarstwie uprawiane są wyłącznie rośliny o neutralnym lub pozytywnym wpływie na zawartość próchnicy w glebie („mnożniki próchnicy”), rolnik zwolniony jest z wymogu sporządzania bilansu próchnicy lub analizy próchnicy w glebie, a wymóg utrzymania materii organicznej również uznaje się za spełniony.

Za uprawy o dodatnich lub neutralnych zmianach w zakresie zawartości próchnicy (zgodnie z Art. 3 ust. 1 pkt 6 w związku z załącznikiem nr 4 do rozporządzenia o obowiązkach w zakresie płatności bezpośrednich) uznaje się:

- rośliny wysokobiałkowe (w szczególności bób, groch, łubin) przeznaczone wyłącznie do produkcji ziarna
- nasiona roślin oleistych (w szczególności rzepak, słonecznik) wyłącznie do produkcji ziarna
- kukurydzę do wyłącznego wykorzystania w postaci kolb lub ziaren
- wieloletnie pasze orne (w szczególności koniczyna, trawa koniczynowa, lucerna, trawa orna i ich mieszanki), również do celów rozmnażania nasion
- ugór zielony, odłogowany grunt uprawny

Wypalanie ściernisk jest zabronione w systemie REDcert-EU zgodnie z zasadami dobrej kultury rolnej zgodnej z ochroną środowiska w celu zachowania materii organicznej gleby. Może ono zostać zatwierdzone, jeżeli jest to konieczne dla ochrony roślin w rozumieniu ustawy o ochronie roślin i jeżeli nie ma powodów do obaw o szkodliwy wpływ na równowagę naturalną.

4.4.6 Stosowanie nawozów

„Dobra praktyka rolnicza” zawiera zasady odpowiedzialnego stosowania wszelkiego rodzaju nawozów. Szczególną uwagę należy zwrócić na nawozy o wysokiej zawartości azotu ze względu na ich negatywny wpływ na jakość wód podziemnych i powierzchniowych (azotany i amon), jak również na emisję gazów cieplarnianych (NH_4 i NO_2).

Producenci muszą zatem wdrożyć praktyki, które ograniczą zanieczyszczenie azotanami, biorąc pod uwagę specyficzne warunki gospodarowania w ich regionie i rodzaj upraw. Obejmują one następujące elementy:

- przestrzeganie okresów, w których zabronione jest stosowanie nawozów
- niestosowanie nawozów na gruntach o dużym nachyleniu
- niestosowanie nawozów na gruntach nasyconych wodą, zamrzniętych lub pokrytych śniegiem
- sporządzanie bilansu składników pokarmowych w uprawach z uwzględnieniem ilości wprowadzonych składników pokarmowych w stosunku do wielkości zbiorów

(wprowadzanie = każdy rodzaj nawozu; zbiory = wszystko, co zostało zebrane, łącznie ze słomą i produktami ubocznymi) lub dokumentowanie faktycznie zastosowanych ilości nawozów lub składników pokarmowych

- zachowanie ostrożności przy stosowaniu nawozów w pobliżu cieków wodnych (np. nie stosować nawozów w ogóle wokół zbiorników wodnych lub w ich pobliżu albo stosować w ograniczonych ilościach)
- obliczenie i zapewnienie niezbędnej pojemności magazynowej oraz utworzenie obiektów magazynowania gnojowicy
- przechowywanie nawozów mineralnych w odpowiednich obiektach magazynowych (krytych, suchych i czystych)
- podjęcie środków zapobiegających skażeniu wody spowodowanemu przez spływanie i przesiąkanie płynów zawierających gnojowicę lub ścieków gnojowicy z przechowywanego materiału roślinnego (np. kiszonki) do wód podziemnych lub powierzchniowych
- stosowanie odpowiednich procedur stosowania nawozów chemicznych i organicznych, które utrzymują straty składników pokarmowych (azotanów) do wód podziemnych na akceptowalnym poziomie pod względem ilości i jakości nawozu
- przechowywanie nawozów organicznych i mineralnych w odpowiednich miejscach lub obiektach magazynowych (z reguły zadaszonych, suchych i czystych)

Producent musi zapewnić, że on sam oraz wszyscy pracownicy zaangażowani w stosowanie nawozów posiadają niezbędną wiedzę (fachowość).

Producent musi prowadzić ciągłą dokumentację dotyczącą rodzaju uprawy, czasu, powierzchni, rodzaju i ilości nawozu.

4.4.7 Stosowanie osadów ściekowych

Stosowanie „osadów ściekowych” w rozumieniu art. 2 lit. a) dyrektywy Rady 86/278/EWG jako nawozu na gruntach rolnych jest zabronione, chyba że przepisy ustawowe i wykonawcze danego kraju wyraźnie zezwalają i regulują stosowanie osadów ściekowych zgodnie z powyższą dyrektywą.

Jeżeli osad ściekowy jest dopuszczony do stosowania jako nawóz, wymogi dotyczące dokumentacji i weryfikacji są takie same jak w przypadku nawozów. Musi być również dostępny dowód, że udzielono oficjalnego zezwolenia na stosowanie osadów ściekowych.

4.4.8 Zintegrowana ochrona przed szkodnikami

Innym ważnym aspektem „Dobrej Praktyki Rolniczej” jest zintegrowana ochrona przed szkodnikami. Jej celem jest zapewnienie, że produkty są bezpieczne i wysokiej jakości, przy jednoczesnym zminimalizowaniu użycia pestycydów i innych chemicznych środków ochrony roślin. Cel ten osiąga się poprzez różne środki zapobiegawcze. Wymaga on ciągłego monitorowania i analizowania wszystkich warunków, które mają wpływ na wzrost roślin.

Producenci muszą prowadzić dokumentację swoich działań w zakresie zintegrowanej ochrony przed szkodnikami i oceniać swoje procesy produkcyjne w odniesieniu do procesów zintegrowanej ochrony przed szkodnikami.

4.4.9 Stosowanie i obchodzenie się ze środkami ochrony roślin

Producenci nie mogą stosować środków ochrony roślin, które nie są oficjalnie zatwierdzone i zarejestrowane dla konkretnej uprawy docelowej. Obejmuje to również wyraźnie lokalne lub tymczasowe ograniczenia stosowania, np. na obszarach chronionych lub w miejscach, gdzie „incydenty” już miały miejsce.

Producenci nie mogą stosować środków chemicznych wymienionych w Konwencji sztokholmskiej w sprawie trwałych zanieczyszczeń organicznych. Nie można stosować chemikaliów w środkach ochrony roślin znajdujących się w wykazach Światowej Organizacji Zdrowia klasy 1a i 1b. Należy unikać stosowania chemikaliów wymienionych w załączniku III do Konwencji rotterdamskiej (wykaz programu UNEP dotyczącego zgody po uprzednim poinformowaniu) i rozważyć rozwiązania alternatywne, jeżeli są one dostępne na rynku. Musi istnieć scenariusz stopniowego wycofywania z użycia substancji chemicznych, których należy unikać, w celu zapewnienia, że żadna z tych substancji nie będzie nadal używana do stycznia 2023 r. W przypadkach, gdy nie ma alternatywy dla jednej z tych substancji chemicznych, należy skonsultować się z zewnętrznym rzeczoznawcą w celu przeprowadzenia oceny. Ocena ta musi być przeprowadzona przez niezależnego eksperta posiadającego wystarczającą wiedzę fachową. Niektóre substancje chemiczne w klasach WHO 1a i 1b nie są objęte zakresem obecnego prawodawstwa UE. Wymogi te mają również zastosowanie do producentów, którzy podlegają zasadzie wzajemnej zgodności.

Producenci muszą postępować zgodnie z instrukcjami wytwórcy przewidzianymi do stosowania.

Producenci muszą dostarczyć odpowiednią dokumentację dotyczącą rodzaju uprawy, czasu, obszaru, rodzaju i ilości stosowanych środków ochrony roślin, w tym wyników monitorowania konkretnej choroby roślin oraz częstotliwości jej występowania.

Muszą również dostarczyć informacje o pochodzeniu środków ochrony roślin, aby zapewnić identyfikowalność (np. rachunki, dokumenty przewozowe).

Producent musi zapewnić, że on sam i wszyscy pracownicy zaangażowani w stosowanie środków ochrony roślin posiadają niezbędną wiedzę (doświadczenie) dla danego działania. Każda osoba, która ma do czynienia ze środkami ochrony roślin musi posiadać odpowiednie środki ochrony indywidualnej.

Sprzęt używany do stosowania środków ochrony roślin musi być odpowiedni (tzn. zapewniać dokładne dozowanie i rozprowadzanie środków ochrony roślin) i musi zapewniać bezpieczne warunki pracy. Musi istnieć proces regularnego sprawdzania i kalibrowania tego sprzętu.

Resztki zatwierdzonych środków ochrony roślin lub substancji, które nadal są w posiadaniu producenta po wygaśnięciu zatwierdzenia, nie mogą być stosowane na roślinach jako sposób ich usunięcia. Podobnie jak opakowania środków ochrony roślin, muszą one być dostarczone do odpowiednich i zatwierdzonych obiektów utylizacji lub zwrócone do producenta, który z reguły jest zobowiązany do ich odbioru, w celu utylizacji.

4.4.10 Ochrona wód podziemnych

Producenci nie mogą uwalniać do wód podziemnych substancji szkodliwych określonych w załączniku I do dyrektywy 2006/118/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 grudnia 2006 r. w sprawie ochrony wód podziemnych przed zanieczyszczeniem i pogorszeniem ich stanu oraz w załączniku II część B dyrektywy Komisji 2014/80/UE z dnia 20 czerwca 2014 r. zmieniającej załącznik II do dyrektywy 2006/118/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie ochrony wód podziemnych przed zanieczyszczeniem i pogorszeniem ich stanu. W produkcji rolnej dotyczy to głównie substancji takich jak produkty na bazie olejów mineralnych oraz pestycydów, które jednoznacznie zawierają toksyczne substancje organiczno-chemiczne oraz substancje o potencjale zagrożenia biologicznego. Obejmuje to również wymogi wymienione w pkt 4.4.9.

Producenci muszą również zapobiegać pośredniemu zrzutowi substancji niebezpiecznych określonych w załączniku I do dyrektywy 2006/118/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 grudnia 2006 r. w sprawie ochrony wód podziemnych przed zanieczyszczeniem i pogorszeniem ich stanu oraz w załączniku II część B dyrektywy Komisji 2014/80/UE z dnia

20 czerwca 2014 r. zmieniającej załącznik II do dyrektywy 2006/118/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie ochrony wód podziemnych przed zanieczyszczeniem i pogorszeniem ich stanu. Muszą oni zatem zapewnić odpowiednie obiekty do magazynowania i przeładunku gnojowicy lub innego rodzaju nawozów zwierzęcych i kiszzonek bez ryzyka wycieku lub ubytku masy. Jeżeli zastosowanie mają przepisy krajowe (np. że obiekty te muszą być zatwierdzone przez właściwy organ), muszą one być spełnione.

Usuwanie, stosowanie lub składowanie tego typu substancji musi być zgodne z obowiązującymi przepisami prawnymi.

4.4.11 Ochrona wód i zarządzanie nimi

Oprócz wymagań określonych w punkcie 4.4.10, zasoby wodne muszą być odpowiednio chronione i zarządzane. Ogólnie rzecz biorąc, woda musi być chroniona przed zanieczyszczeniem i spływem, aby zapewnić wystarczającą ilość wody dla ludzi, zwierząt gospodarskich i upraw (w tej właśnie kolejności) zgodnie z ich potrzebami.

Wzdłuż naturalnych cieków wodnych, w których produkcja jest mniej intensywna pod względem uprawy roli oraz stosowania nawozów i pestycydów, należy zainstalować pasy ograniczające erozję.

Jeżeli woda jest używana do nawadniania, wymagane jest pozwolenie władz krajowych lub lokalnych. Rolnicy muszą udowodnić, że przestrzegają przepisów dotyczących nawadniania. Dokumentacja pokazująca ilość zużytej wody i okres nawadniania musi być przechowywana i dostępna w każdej chwili.

4.4.12 Odpowiedzialność społeczna

Zrównoważona produkcja biomasy, biopaliw, biopłynów i paliw z biomasy wymaga również, aby podmioty gospodarcze przestrzegały zasad odpowiedzialności społecznej. Wszystkie kraje, z których pozyskiwana jest biomasa, muszą przyjąć i spełniać minimalne wymogi ustanowione i ratyfikowane przez Międzynarodową Organizację Pracy.

Następujące konwencje muszą być przestrzegane w odniesieniu do produkcji zrównoważonej biomasy:

Wolność zrzeszania się i prawa do rokowań zbiorowych	87 – Konwencja dotycząca wolności związkowej i ochrony praw związkowych z 1948 r.
	98 – Konwencja dotycząca stosowania zasad prawa organizowania się i rokowań zbiorowych z 1949 r.
Zniesienie pracy przymusowej i niewolniczej	29 – Konwencja dotycząca pracy przymusowej lub obowiązkowej z 1930 r.
	105 – Konwencja dotycząca zniesienia pracy przymusowej z 1957 r.
Eliminacja dyskryminacji w zakresie zatrudnienia i wykonywania zawodu	100 – Konwencja dotycząca jednakowego wynagrodzenia dla pracujących mężczyzn i kobiet za pracę jednakowej wartości z 1951 r.
	111 – Konwencja dotycząca dyskryminacji w zakresie zatrudnienia i wykonywania zawodu z 1958 r.
Zniesienie pracy dzieci	138 – Konwencja dotycząca najniższego wieku dopuszczenia do zatrudnienia z 1973 r.
	182 – Konwencja dotycząca zakazu i natychmiastowych działań na rzecz eliminowania najgorszych form pracy dzieci z 1999 r.

Listę krajów, które ratyfikowały konwencje MOP można znaleźć pod adresem internetowym: <http://www.ilo.org/ilolex/english/docs/declworld.htm>.

4.5 Data graniczna

Jeżeli grunty zostały przekształcone w dniu 1 stycznia 2008 r. lub po nim, przekształcenie i wykorzystanie tych gruntów musi spełniać wymogi dla produkcji zrównoważonej biomasy (4.1 do 4.3).

4.6 Wymogi dotyczące dokumentacji

System REDcert wymaga od wszystkich podmiotów gospodarczych posiadania systemu zarządzania dokumentacją, który może być sprawdzony w ramach audytu. Prawidłowa dokumentacja jest wymagana w celu zapewnienia zgodności z przepisami prawnymi dotyczącymi zrównoważonych biopaliw, biopłynów i paliw z biomasy.

Wszystkie dokumenty w systemie zarządzania dokumentacją muszą być przechowywane przez co najmniej 5 lat, niezależnie od wszelkich innych wymogów prawnych dotyczących okresu przechowywania.

4.7 Zgodność z kryteriami wymogów dyrektywy (UE) 2018/2001

4.7.1 Dokumentacja dla gospodarstw rolnych

Gospodarstwa rolne muszą spełniać wymogi systemu REDcert-EU i przedstawić dowód zgodności w ramach certyfikacji – jako pojedyncze gospodarstwo lub jako część grupy gospodarstw. W gospodarstwie musi być zagwarantowana możliwość śledzenia pochodzenia wyprodukowanych w sposób zrównoważony surowców do produkcji biomasy, a weryfikacja musi być możliwa przy użyciu odpowiednich dokumentów (np. faktur, umów, itp.). Ponadto gospodarstwo musi zapewnić dostęp do tych dokumentów i przechowywać dokumentację przez co najmniej 5 lat, o ile nie obowiązują inne przepisy prawa w odniesieniu do okresów przechowywania.

Gospodarstwa muszą dostarczyć do pierwszego punktu gromadzenia dowód, że dostarczona biomasa została wyprodukowana w sposób zrównoważony i jest zgodna z wymogami prawnymi. Jako dowód, że uprawiana i dostarczana biomasa spełnia wymogi dyrektywy (UE) 2018/2001, producent surowca do produkcji biomasy (rolnik) musi przedłożyć w pierwszym punkcie gromadzenia podpisaną deklarację własną.

Odpowiednie dokumenty potwierdzające spełnienie poszczególnych wymogów muszą być przechowywane przez pierwszy punkt gromadzenia lub musi istnieć możliwość dostarczenia ich przez gospodarstwo.

Dokumentacja dotycząca lokalizacji uprawy biomasy musi być dostępna w gospodarstwie i musi istnieć możliwość jej dostarczenia w dowolnym momencie w celu przeprowadzenia kontroli neutralnej – również niezależnie od trwającego procesu certyfikacji pierwszego punktu gromadzenia.

W deklaracji gospodarstwo potwierdza również i akceptuje, że w ramach audytów przeprowadzanych przez pierwszy punkt gromadzenia, do którego dostarcza weryfikowalnie zrównoważoną biomasę, audyty mogą być przeprowadzane przez jego system certyfikacji lub wykonującą jednostkę certyfikującą. Jeżeli wynik audytu jest pozytywny, gospodarstwo otrzymuje certyfikat kontroli (jako część kontroli neutralnej przeprowadzanej w gospodarstwie).

Ważna deklaracja własna (kopia lub oryginał) musi być dostępna w gospodarstwie. Deklaracja jest ważna tylko przez jeden rok zbiorów. Więcej informacji na ten temat znajduje się w dokumencie „Zasady systemu dotyczące kontroli neutralnych”.

Aktualnie obowiązujący wzór deklaracji własnej jest publicznie dostępny i można go pobrać ze strony internetowej REDcert.

Uwaga:

Ponieważ nie jest możliwe jednoznaczne przypisanie obszaru biomasy do rodzaju produkcji, która jest ostatecznie wykorzystywana do produkcji biomasy zgodnie z dyrektywą (UE) 2018/2001 w momencie, gdy biomasa jest uprawiana lub zbierana (**sprzedawca lub przetwórcza decyduje, czy jest ona wykorzystywana do produkcji żywności lub paszy dla zwierząt, czy do produkcji energii**), rolnik powinien określić wszystkie obszary ogólnie odpowiednie do późniejszej produkcji. Gwarantuje to, że biomasa przetwarzana na kolejnym etapie produkcji rzeczywiście pochodzi z obszarów spełniających wymogi dyrektywy (UE) 2018/2001. Ponadto rolnik może być pewien, że – jeżeli sytuacja na rynku na to pozwoli – będzie mógł sprzedać całą wyprodukowaną przez siebie biomasę zgodnie z Dyrektywą (UE) 2018/2001.

4.7.2 Weryfikacja statusu gruntów

W większości przypadków wymagane jest kilka dokumentów lub dowodów potwierdzających, aby zweryfikować grunty i zapewnić odpowiednią wszechstronność audytu.

4.7.3 Lokalizacja, w której uprawiano biomasę

Dokładna lokalizacja uprawy biomasy musi być udokumentowana. Dowód ten może być przedstawiony w formie wielokąta lub podobnej weryfikacji obszaru z wykorzystaniem zagonów, działek i parceli.

4.7.4 Wielokąt

Wielokąt musi być narysowany we współrzędnych geograficznych z rozdzielczością 20 metrów dla każdego punktu. W związku z tworzeniem wielokąta, ze względów praktycznych możliwe jest również przybliżenie rzeczywistego kształtu pola za pomocą wielokąta (w najbardziej podstawowym przypadku za pomocą trójkąta). Odpowiednie punkty początkowe i końcowe tych linii wytyczających wielokąt spełniają wymogi dokładnościowe dla poszczególnych punktów powyżej. Przybliżenie przy użyciu wielokąta można utworzyć przy użyciu stosunkowo niewielu punktów, pod warunkiem że wynikowa powierzchnia pola nie odbiega o więcej niż 10% od urzędowo określonej powierzchni pola. Oficjalna powierzchnia może zostać zweryfikowana poprzez dostarczenie wniosku o przyznanie premii obszarowej, wpisów do rejestru lub innych podobnych dokumentów. Jeżeli współrzędne geograficzne poszczególnych punktów nie są dostępne w formie tabelarycznej, można je zidentyfikować na podstawie narzędzi takich jak Google Earth w taki sposób, że poszczególne punkty są umieszczane ręcznie jako znaczniki lokalizacji (wyraźne, niepowtarzalne punkty wyznaczające granicę nieruchomości), a wyniki (współrzędne geograficzne) są odczytywane i dokumentowane dla znaczników lokalizacji.

Inną możliwością zastosowania wielokąta jest przyjęcie za podstawę całego obszaru ornego gospodarstwa, w tym obszarów dzierżawionych, a następnie ujęcie go w pojedynczy wielokąt, o ile na całkowitym obszarze nie ma obszarów częściowych, na których nie można uprawiać biomasy zgodnie z definicją zawartą w dyrektywie (UE) 2018/2001.

4.7.4.1 Zagony, działki, parcele

Jeżeli rolnik posiada już inne dowody dotyczące powierzchni zagonów, działek lub parceli, które są podobne do wielokąta i określają dokładne położenie obszaru, mogą one również zostać wykorzystane do udokumentowania lokalizacji uprawy biomasy.

4.7.4.2 Grunty uprawne przed 01.01.2008

Biomasa pochodzi z gruntów uprawnych, które zostały zaklasyfikowane jako takie przed 1 stycznia 2008 r. Następujące dokumenty mogą być wykorzystane do udowodnienia, że grunty były już wykorzystywane do celów rolniczych przed datą graniczną:

- dokumenty urzędowe dotyczące statusu gruntu na dzień daty granicznej lub daty przekształcenia

- certyfikaty sporządzone przez niezależnych weryfikatorów lub ekspertów działających na podstawie umowy
- analizy i interpretacje danych i map pochodzących z teledetekcji
- mapy regionalne i lokalne (np. mapy użytkowania gruntów, mapy lokalizacyjne, mapy hydrologiczne, mapy roślinności, wypisy z rejestru)
- dane teledetekcyjne
- mapy i dane międzynarodowe
- jako dowód można wykorzystać wnioski o przyznanie płatności w ramach systemów wsparcia bezpośredniego zgodnie z rozporządzeniem Rady (UE) **nr 1307/2013 lub w ramach środków obszarowych, jak również powiadomienie** o tym, że płatności zostaną przyznane w ramach tych systemów.

Uwaga:

REDcert zaleca udokumentowanie statusu gruntów na dzień daty granicznej już w umowach zakupu, dzierżawy lub zarządzania poprzez odniesienie się do dokumentów właściwych do celów weryfikacji (zob. wyżej). REDcert udostępnia producentom biomasy rolnej w Niemczech bezpłatny internetowy rejestr gruntów (<https://www.flaechendaten.de>), w celu przedstawienia dowodu statusu gruntu na dzień 1 stycznia 2008 r. Informacje o gruncie (działka, numer i księga działki, nazwa działki, powierzchnia główna i częściowa) mogą być przechowywane i archiwizowane w tym rejestrze w sposób bezpieczny i zgodny z przepisami o ochronie danych osobowych. Samo umowne określenie statusu nie jest wystarczającym dowodem.

4.7.4.3 Grunty na obszarach chronionych

Uprawa i zbiór surowców na biomasę na gruntach zlokalizowanych na obszarach chronionych, na których dozwolone jest prowadzenie działalności rolniczej, stanowi wyjątkowy przypadek. Rolnik musi udokumentować, że działalność rolnicza ma miejsce na obszarze służącym celom ochrony przyrody i że wymogi ochrony przyrody zostały spełnione podczas uprawy i zbioru surowca na biomasę.

Następujące środki mogą służyć jako dowód zgodności z wymogami ochrony przyrody:

- audyt zgodności z wymogami ochrony przyrody przeprowadzony przez jednostkę certyfikującą
lub

- dostarczenie oficjalnego dokumentu od organu ochrony przyrody odpowiedzialnego za obszar chroniony

lub

- podobne potwierdzenie przez właściwy organ jako część audytu – rolnik musi być w stanie wskazać organowi odpowiedzialne osoby kontaktowe i ich numery telefonów

4.7.4.4 Torfowiska

Torfowiska, które były wykorzystywane jako pola uprawne przed datą graniczną, mogą być wykorzystywane do uprawy biomasy pod warunkiem przedstawienia dowodów, że uprawa i zbiór tego surowca nie wymagały osuszenia gruntów, które wcześniej nie były osuszane.

4.7.4.5 Przekształcenie po 1 stycznia 2008 r.

Następujące dowody i dokumenty są akceptowane jako dowody na to, że przekształcone grunty nie podlegają wymogom dotyczącym zrównoważonej produkcji biomasy:

- plany zagospodarowania przestrzennego, materiały geograficzne, dokumenty urzędowe lub porównywalne dokumenty związane z obszarem referencyjnym po styczniu 2008 r., ale przed przekształceniem, które umożliwiają wyraźną identyfikację obszaru referencyjnego
- certyfikaty uprawnionych niezależnych weryfikatorów lub ekspertów odnoszące się do obszaru referencyjnego po styczniu 2008 r., ale przed przekształceniem
- zdjęcia satelitarne o wystarczająco wysokiej rozdzielczości, przedstawiające obszar referencyjny po styczniu 2008 r. i umożliwiające jego wyraźną identyfikację
- lub wszelkie inne stosowne narzędzia urzędowe

4.7.4.6 Zasada wzajemnej zgodności

Gospodarstwa, które otrzymują płatności bezpośrednie w państwie członkowskim UE zgodnie z rozporządzeniem (UE) nr 1307/2013 lub wsparcie na rzecz rozwoju obszarów wiejskich (EFRROW) zgodnie z rozporządzeniem (UE) nr 1305/2013, które podlegają wymogom wzajemnej zgodności lub są zarejestrowane w EMAS, muszą spełniać wymogi wzajemnej zgodności w odniesieniu do następujących kryteriów:

- Struktura gleby i materia organiczna gleby

- Postępowanie z nawozami zawierającymi azot i ich stosowanie
- Stosowanie osadów ściekowych
- Zintegrowana ochrona przed szkodnikami
- Postępowanie ze środkami ochrony roślin i ich stosowanie
- Postępowanie z substancjami niebezpiecznymi dla wód i ich przechowywanie
- Ochrona wód i zarządzanie nimi

Gospodarstwa te uznaje się za monitorowane w odniesieniu do (tylko) tych kryteriów (obszarowych).

Jako dowód można wykorzystać wniosek o przyznanie płatności w ramach systemów wsparcia bezpośredniego zgodnie z rozporządzeniami (UE) nr 1307/2013, (UE) nr 1306/2013, (UE) nr 639/2014, (UE) nr 640/2014, (UE) nr 641/2014, (UE) nr 809/2014, (UE) nr 2015/1089, (UE) nr 2016/699, (UE) nr 2017/1272, (UE) nr 2018/819 lub w ramach środków obszarowych, a także powiadomienie o przyznaniu płatności w ramach tych systemów.

Wymienione wyżej wymogi dyrektywy (UE) 2018/2001, których nie można udowodnić poprzez spełnienie wymogów wzajemnej zgodności, muszą być dodatkowo zweryfikowane w drodze procedury certyfikacji.

5 Wymogi dotyczące biopaliw, biopłynów i paliw z biomasy wytworzonych z odpadów i pozostałości

Odpady definiuje się zgodnie z art. 3 ust. 1 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/98/WE z dnia 19 listopada 2008 r. w sprawie odpadów oraz uchylającej niektóre dyrektywy. Zgodnie z tą definicją, odpady można rozumieć jako „każdą substancję lub przedmiot, których posiadacz pozbywa się, zamierza się pozbyć lub do których pozbycia się jest zobowiązany”. Surowce lub substancje, które zostały celowo zmodyfikowane lub zanieczyszczone, aby spełnić wymogi tej definicji, nie są nią objęte. Oznacza to, że substancje, które zostały celowo wytworzone lub zmodyfikowane w celu zaliczenia ich do odpadów (np. poprzez dodanie materiału odpadowego do materiału, który nie był odpadem) nie kwalifikują się jako odpady.⁴ Surowce lub substancje, które zostały celowo zmodyfikowane lub zanieczyszczone lub zmienione w materiały, aby zaliczyć je do odpadów (np. poprzez dodanie materiału odpadowego do materiału, który nie był odpadem), nie powinny być uznawane za kwalifikujące się jako odpady.

Pozostałość to substancja, która nie jest produktem końcowym (produktami końcowymi), do którego wytworzenia bezpośrednio dąży proces produkcyjny. Pozostałość nie jest zatem głównym celem procesu produkcyjnego i proces ten nie został celowo zmodyfikowany, aby ją wytworzyć. Przykładami pozostałości są surowa gliceryna, smoła oleju talowego i obornik.⁵

Substancje resztkowe/pozostałości mogą obejmować następujące elementy:

- pozostałości z rolnictwa, akwakultury, rybołówstwa i leśnictwa
- pozostałości poprodukcyjne

Pozostałości z rolnictwa, akwakultury, rybołówstwa i leśnictwa oznaczają pozostałości, które są bezpośrednio generowane przez rolnictwo, akwakulturę, rybołówstwo i leśnictwo. Nie obejmują one pozostałości z powiązanych gałęzi przemysłu lub przetwarzania.

Zgodnie z komunikatem Komisji 2010/C 160/02, system REDcert-EU obejmuje zróżnicowane podejście do poszczególnych przypadków zgodnie z następującą metodologią w sekcji 5.1 „Wytyczne dotyczące oceny materiału jako odpadu, pozostałości (pozostałości poprodukcyjnej), produktu lub produktu ubocznego”. W komunikacie Komisji

⁴ Komunikat Komisji w sprawie praktycznego wdrożenia unijnego systemu kryteriów zrównoważonego rozwoju biopaliw i biopłynów oraz zasad obliczeń w odniesieniu do biopaliw (2010/C 160/02)

⁵ Komunikat Komisji w sprawie praktycznego wdrożenia unijnego systemu kryteriów zrównoważonego rozwoju biopaliw i biopłynów oraz zasad obliczeń w odniesieniu do biopaliw (2010/C 160/02)

przedstawiono inne możliwe rozwiązania, takie jak ustanowienie wykazów, które definiują materiały jako odpady w sposób ogólny, jednak wykazano, że nie są one ani wykonalne, ani jasne w odniesieniu do ich stosowania i egzekwowania.

Dalsze informacje na temat substancji, które nie są głównym celem procesu produkcyjnego, można znaleźć w komunikacie Komisji COM (2007) 59. Załącznik II do tego komunikatu (COM (2007) 59) zawiera schemat decyzyjny, który można wykorzystać w celu ułatwienia rozróżnienia między odpadami a produktami ubocznymi (pozostałościami).⁶

5.1 Wytyczne dotyczące klasyfikacji materiału jako odpadu, pozostałości (pozostałości poprodukcyjnej), produktu lub produktu ubocznego

Pozostałość (pozostałość produkcyjna) jest wynikiem, który nie jest bezpośrednio związany z procesem produkcyjnym. Najważniejszą cechą odróżniającą, która decyduje o tym, czy dany materiał jest klasyfikowany jako pozostałość lub produkt, jest zatem kwestia, czy materiał jest wytwarzany w sposób zamierzony czy niezamierzony:

- Jeżeli materiał jest wytwarzany w sposób zamierzony, nie może być już uważany za pozostałość (pozostałość poprodukcyjną), lecz za produkt.
- Jeżeli zatem materiał jest „wynikiem decyzji technicznej” (aby w sposób zamierzony wyprodukować ten materiał), nie może być on klasyfikowany jako pozostałość poprodukcyjna. To samo dotyczy sytuacji, gdy proces produkcji produktu pierwotnego został zmieniony w celu nadania materiałowi specjalnych właściwości technicznych.
- Jeżeli materiał powstaje w sposób niezamierzony i nieunikniony podczas procesu produkcyjnego, jest on klasyfikowany jako pozostałość (pozostałość poprodukcyjna). Może on jednak nadawać się do ponownego wykorzystania gospodarczego, a więc ma wartość ekonomiczną – pod warunkiem, że istnieje na niego popyt – i dlatego należy go traktować jako produkt uboczny.

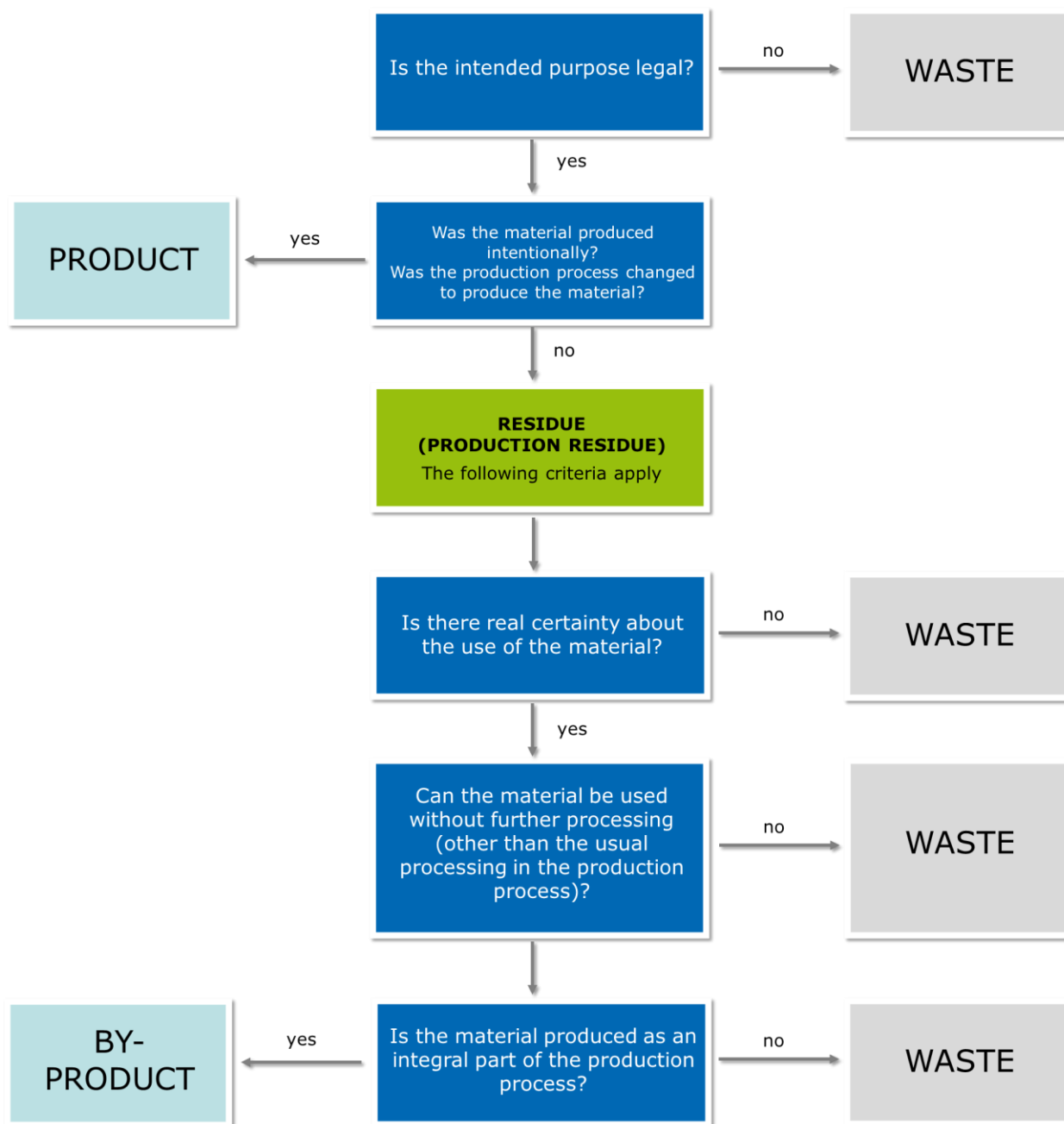
Jeżeli spełnione są następujące trzy kryteria (łącznie), pozostałość poprodukcyjna nie jest już klasyfikowana jako odpad do usunięcia, lecz jako produkt uboczny:

⁶ KOMUNIKAT KOMISJI DO RADY I PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO w sprawie komunikatu wyjaśniającego dotyczącego odpadów i produktów ubocznych z dnia 21.2.2007 (COM (2007) 59)

- Istnieje rzeczywista pewność co do tego, jak materiał zostanie następnie wykorzystany, nie jest to tylko teoretyczna możliwość. Pewność można uzyskać na przykład poprzez istnienie długoterminowych umów z późniejszym użytkownikiem materiału, z których wynika, że materiał zostanie wykorzystany (a nie unieszkodliwiony/usunięty). Jeżeli podmiot gospodarczy może sprzedać dany materiał z zyskiem, można to również uznać za wskazówkę, że materiał jest z pewnością wykorzystywany. Jeżeli jednak nie można z pewnością ustalić, że materiał zostanie wykorzystany, należy go zgłosić jako odpad ze względu na prewencyjną ochronę środowiska.
- Przed ponownym wykorzystaniem materiału nie jest konieczne jego dalsze przetwarzanie. Materiał, który teoretycznie może być ponownie wykorzystany, ale wymaga uprzedniego przetworzenia, pozostaje odpadem do końca tego procesu, nawet jeżeli jest pewne, w jaki sposób zostanie on później wykorzystany.
- Materiał i/lub jego przygotowanie do ponownego użycia stanowi integralną część procesu produkcyjnego i faktycznie podlega temu ponownemu użyciu.

Jeżeli istnieje możliwość, że pozostałości (pozostałości poprodukcyjne) nie nadają się w rzeczywistości do wykorzystania, nie spełniają niezbędnych wymogów technicznych dotyczących przydatności lub nie ma zapotrzebowania na dany materiał, są one nadal uważane za odpady. Jeżeli później okaże się, że odpady mogą jednak spełniać użyteczne zadanie, tracą status odpadów, jeżeli zostały ponownie wykorzystane jako surowiec.

Poniższy rysunek przedstawia drzewo decyzyjne, które ma pomóc w ocenie właściwości materiału pod kątem zaklasyfikowania go jako odpadu lub nie-odpadu.

PRODUCT	PRODUKT
Yes/no	Tak/nie
Is the intended purpose legal?	Czy zamierzony cel jest zgodny z prawem?
Was the material produced intentionally? Was the production process changed to produce the material?	Czy materiał został wyprodukowany celowo? Czy proces produkcyjny został zmieniony w celu wytworzenia materiału?
RESIDUE (PRODUCTION RESIDUE) The following criteria apply	POZOSTAŁOŚĆ (POZOSTAŁOŚĆ PO PRODUKCJI) Stosuje się następujące kryteria
Is there real certainty about the use of the material?	Czy istnieje rzeczywista pewność co do wykorzystania materiału?
Can the material be used without further processing (other than the usual processing in the production process)?	Czy materiał może być wykorzystany bez dalszego przetwarzania (innego niż zwykłe przetwarzanie w procesie produkcji)?
BY-PRODUCT	PRODUKT UBOCZNY
Is the material produced as an integral part of the production process?	Czy materiał jest produkowany jako integralna część procesu produkcyjnego?
WASTE	ODPADY

Ponadto w poniższej tabeli Komisja określa inne właściwości wykorzystywane w ocenie materiału. Jednakże cechy te mają wyraźnie służyć jedynie jako wytyczne i w żadnym wypadku nie powinny być stosowane jako jedyne kryteria decyzyjne.

Cechy charakterystyczne służące dla klasyfikacji materiałów jako odpady i pozostałości	Cechy charakterystyczne służące do klasyfikacji materiałów jako nie-odpady
<ul style="list-style-type: none">➤ materiał nie spełnia wymogów technicznych koniecznych do dalszego wykorzystania➤ nie ma popytu na materiał➤ materiał jest przechowywany przez czas nieokreślony do momentu, w którym może zostać wykorzystany➤ materiał musi zostać poddany wcześniejszemu przetworzeniu przed jego dalszym wykorzystaniem➤ materiał jest przenoszony do innego miejsca w celu przetworzenia➤ materiał ma swoje przeznaczenie➤ materiał nie spełnia norm określonych w odpowiednich przepisach dotyczących produktów dla jego potencjalnego zastosowania➤ materiał jest produkowany tylko w bardzo małych ilościach	<ul style="list-style-type: none">➤ materiał ma cechy, które sprawiają, że nadaje się do ponownego wykorzystania w celach gospodarczych➤ istnieją długoterminowe umowy między posiadaczem a przyszłym użytkownikiem materiału➤ materiał może zostać sprzedany z zyskiem➤ materiał jest wymagany w głównej działalności producenta➤ materiał spełnia normy odpowiednich przepisów dotyczących produktu w zakresie jego ewentualnego wykorzystania➤ materiał jest produkowany tylko w bardzo dużych ilościach

5.2 Zakres stosowania

W poniższej sekcji wyjaśniono kryteria wymagań i dokumentację oraz opisano weryfikację w odniesieniu do odpadów i pozostałości. Wymogi systemu mają zastosowanie do wszystkich podmiotów gospodarczych działających w obszarze odpadów i pozostałości, niezależnie od rodzaju kredytowania. Tymi podmiotami gospodarczymi są:

- wytwórcy odpadów (przedsiębiorstwa dostarczające odpady lub pozostałości do punktów zbiórki, podmiotów realizujących procesy przetwarzania lub obróbki)
- punkty zbiórki, w których odpady i pozostałości są wprowadzane do łańcucha przetwarzania
- wszelkiego rodzaju instalacje przekształcania
- dostawcy biomasy (odpadów i pozostałości, jak również biopaliw, biopłynów i paliw z biomasy)

Podmioty, które po raz pierwszy przyjmują odpady lub pozostałości od przedsiębiorstw dostarczających lub prywatnych gospodarstw domowych nazywane są **punktami zbiórki**. Są to zazwyczaj podmioty zajmujące się zbieraniem/obróbką i przetwarzaniem. Składy surowców wtórnych są również klasyfikowane jako punkty zbiórki/pierwsze punkty gromadzenia, jeżeli dostarczana do nich biomasa jest przeznaczona do odsprzedaży. Podmioty, w których odpady i pozostałości są przetwarzane metodami czysto mechanicznymi (sedymentacja, filtracja) są uznawane za pierwsze punkty gromadzenia / punkty zbiórki, a nie obiekty przekształcania, o ile materiał wejściowy i materiał po mechanicznym przetworzeniu są klasyfikowane i zgłaszane przy użyciu tego samego kodu odpadów (zgodnie z ustawodawstwem krajowym). Terminy „punkt zbiórki” i „pierwszy punkt gromadzenia”, które są używane w innych dokumentach REDcert i listach kontrolnych są synonimami.

Podmioty, które przetwarzają biomasę wytworzoną z odpadów lub pozostałości o wymaganej jakości w celu wykorzystania jako paliwa lub biomasy płynnej do produkcji energii elektrycznej są **(ostatnimi) interfejsami**.

Punkty zbiórki, interfejsy i dostawcy, którzy są aktywni przed i po powyższych interfejsach i są również zarejestrowani w systemie REDcert, są zobowiązani do poddania się audytom i muszą być certyfikowani.

5.3 Akceptacja systemów certyfikacji dla odpadów i pozostałości

W celu importu odpadów i pozostałości lub produkowanych z nich biopaliw, biopłynów i paliw z biomasy, REDcert wyraźnie zastrzega sobie prawo do wyraźnego zatwierdzania innych indywidualnych systemów certyfikacji w zakresie, w jakim spełniają one co najmniej te same dodatkowe wymogi zdefiniowane przez REDcert. Zaakceptowane systemy zostaną opublikowane przez REDcert w biuletynie oraz na stronie internetowej REDcert.

5.4 Wymogi dotyczące identyfikowalności i dokumentacji

Podmioty, które dostarczają odpady lub pozostałości do podmiotów zajmujących się zbieraniem/obróbką lub przetwarzaniem, muszą potwierdzić odbiorcy, że dostarczone odpady lub pozostałości są wyłącznie biomasą zgodnie z definicją dyrektywy (UE) 2018/2001. W tym celu należy wypełnić i przekazać odbiorcy biomasy formularz REDcert „Deklaracja własna dotycząca dostawy odpadów i pozostałości do produkcji biopaliw”. Formularz ten znajduje się na stronie internetowej www.redcert.org. Formularz może być stosowany dla każdej indywidualnej partii lub dla wszystkich partii wynikających z umowy lub kontraktu. Jeżeli deklaracja własna jest używana dla wszystkich dostaw w ramach umowy lub kontraktu, numer umowy lub numer kontraktu musi być podany w deklaracji własnej. Możliwe jest również umieszczenie w deklaracji własnej tych samych sformułowań, które znajdują się w umowie między punktem zbiórki a wytwórcą odpadów. Deklaracja własna jako taka lub jako część umowy jest ważna przez maksymalnie jeden rok, licząc od daty wystawienia. Więcej informacji można znaleźć w dokumencie REDcert-EU „Zasady systemu dotyczące kontroli neutralnych”.

Jeżeli chodzi o odpady i pozostałości, identyfikowalność biomasy musi być zapewniona za pomocą systemu bilansu masy. Ogólne wymogi dotyczące systemu bilansu masy zgodnego z systemem certyfikacji są szczegółowo opisane w dokumencie REDcert-EU „Zasady systemu dotyczące bilansowania masy”.

System REDcert wymaga od wszystkich podmiotów gospodarczych posiadania systemu zarządzania dokumentacją, który może być sprawdzony w ramach audytu. Prawidłowa dokumentacja jest wymagana w celu zapewnienia zgodności z przepisami prawnymi dotyczącymi zrównoważonych biopaliw, biopłynów i paliw z biomasy. Wszystkie dokumenty w systemie zarządzania dokumentacją muszą być przechowywane przez co najmniej 5 lat, niezależnie od wszelkich innych wymogów prawnych dotyczących okresu przechowywania.

Podmioty, w których odpady i pozostałości są przetwarzane metodami czysto mechanicznymi, muszą dokumentować zmiany ilościowe (stosunek materiałów wejściowych do materiałów wyjściowych). Musi to zostać sprawdzone przez audytora i zweryfikowane podczas audytu.

5.5 Inne wymagania dotyczące dokumentacji specyficznej dla poszczególnych etapów

Opisane powyżej wymagania dotyczące identyfikowalności i dokumentacji mają zastosowanie do wszystkich podmiotów gospodarczych w obszarze odpadów i pozostałości. Inne konkretne wymagania systemu REDcert dla punktów zbiórki, (ostatnich) interfejsów i dostawców są opisane poniżej.

5.5.1 Punkty zbiórki

Punkty zbiórki odpadów i pozostałości muszą udokumentować następujące dane dotyczące przychodzących towarów:

- nazwy wszystkich przedsiębiorstw, od których otrzymuje odpady lub pozostałości
- potwierdzenie, że dostarczane odpady lub pozostałości to wyłącznie biomasa zgodnie z definicją zawartą w dyrektywie (UE) 2018/2001 (**deklaracja własna**)
- dokumenty przewozowe dla każdej zarejestrowanej ilości odpadów lub pozostałości (**np. dowód dostawy**)
- Jeżeli nie jest to zawarte w dokumentach przewozowych, dla każdej partii należy określić:
 - rodzaj dostarczonych odpadów lub pozostałości, kod odpadu zgodnie z rozporządzeniem w sprawie bioodpadów, jeżeli dotyczy, oraz odpowiednią kategorię zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 1069/2009 dla produktów ubocznych pochodzenia zwierzęcego
 - datę otrzymania odpadów lub pozostałości
 - ilość odpadów lub pozostałości
 - w razie potrzeby, emisje gazów cieplarnianych (w tym wcześniejsze emisje (w stosownych przypadkach)) jako wartość bezwzględną w odniesieniu do suchej masy (w przypadku obliczeń indywidualnych lub na żądanie odbiorcy biomasy) LUB należy wskazać, czy w odniesieniu do przychodzącej

zrównoważonej biomasy należy stosować wartości częściowe czy standardowe

Należy pamiętać, że tylko rzeczywiste wartości emisji gazów cieplarnianych powinny być rejestrowane/przekazywane wzdłuż łańcucha dostaw w odpowiednich jednostkach (tj. w suchej masie dla surowców i produktów pośrednich). Ponadto należy podać rzeczywiste wartości dla każdego konkretnego elementu (w stosownych przypadkach). Jeżeli stosowane są (zdezagregowane) wartości standardowe, należy po prostu podać „Zastosowano (zdezagregowaną) wartość standardową” lub podobną informację (zob. dokument REDcert-EU „Zasady systemu dotyczące obliczania emisji gazów cieplarnianych”).

Umowy zakupu lub podobne dokumenty, jak również umowy ze stronami trzecimi, którym zlecono obsługę odpadów lub pozostałości, powinny być dostarczone do audytu przeprowadzanego przez odpowiedzialną jednostkę certyfikującą.

5.5.2 Zbiórka z prywatnych gospodarstw domowych

Punkt zbiórki nie musi sporządzać deklaracji własnej dla odpadów i pozostałości pochodzących z prywatnych gospodarstw domowych. Odpady i pozostałości pochodzące z prywatnych gospodarstw domowych mogą nadal wchodzić w zakres certyfikacji zgodnie z dyrektywą (UE) 2018/2001.

W przypadku zbiórki tłuszczów i olejów kuchennych punkt zbiórki musi zapewnić, że tłuszcze i oleje kuchenne z prywatnych gospodarstw domowych są usuwane wyłącznie pod nadzorem – np. są wlewane do zamkniętych pojemników w punkcie zbiórki.

Ponadto punkt zbiórki musi prowadzić ewidencję ilości olejów i tłuszczów kuchennych zebranych z prywatnych gospodarstw domowych. Z ewidencji tej musi jasno wynikać, jakie ilości zostały zebrane w określonym okresie zbiórki. Okres zbiórki może być określony przez punkt zbiórki maksymalnie do 1 miesiąca – należy to odpowiednio udokumentować. Ewidencja musi być prowadzona w taki sposób, aby w dokumentacji wyraźnie zaznaczono ilości oleju i tłuszczu kuchennego zebrane w tym samym okresie przez wytwórców odpadów.

5.5.3 Wymogi dotyczące (ostatnich) interfejsów

Stosuje się wymogi dotyczące (ostatnich) interfejsów, które są opisane w niniejszym dokumencie (zob. sekcja 8 „Interfejs/ostatni interfejs”). Terminy „zrównoważona biomasa” oraz „odpady i pozostałości” są używane zamiennie w niniejszym dokumencie.

Dla biopaliw, biopłynów i paliw z biomasy produkowanych z odpadów i pozostałości należy również stworzyć oddzielne certyfikaty zrównoważonego rozwoju.

5.5.4 Wymogi dotyczące dostawców

Wymogi dotyczące dostawców opisane są w niniejszym dokumencie w sekcji 7 „Dostawcy”. Terminy „zrównoważona biomasa” oraz „odpady i pozostałości” są tutaj również używane zamiennie.

5.6 Audyty i certyfikacja

Punkty zbiórki, interfejsy i dostawcy, którzy są aktywni przed i po powyższych interfejsach i są również zarejestrowani w systemie REDcert, są zobowiązani do poddania się audytom i muszą być certyfikowani. System kontroli opisany jest w dokumencie „Zasady systemu dotyczące kontroli neutralnych”.

5.7 Wyjątek dla punktów przeładunkowych

Punkty przeładunkowe (i korzystanie z nich) nie są uznawane za placówki operacyjne podlegające audytom wyrwykowym. Więcej informacji można znaleźć w dokumencie REDcert-EU „Zasady systemu dotyczące kontroli neutralnych”.

6 Pierwsze punkty gromadzenia

6.1 Wymogi ogólne

Pierwsze punkty gromadzenia muszą udokumentować, że zobowiązały się do spełnienia wymogów systemu REDcert-EU dotyczących postępowania (np. magazynowania, przygotowania, mieszania) z biomasą objętą zakresem dyrektywy (UE) 2018/2001.

Weryfikacja może być dostarczona w formie np. certyfikatu (ważnego przez 12 miesięcy) lub umowy z REDcert.

Pierwsze punkty gromadzenia muszą również zapewnić, że wszystkie podmioty bezpośrednio lub pośrednio zaangażowane w produkcję lub dostawę biomasy, które same nie są interfejsami, przynajmniej zobowiązały się do spełnienia wymogów systemu REDcert-UE w zakresie produkcji biomasy i faktycznie spełniają te wymogi.

Weryfikacja może być dostarczona do pierwszego punktu gromadzenia w formie deklaracji własnych wypełnionych i podpisanych przez rolników.

6.2 Wymogi dotyczące dokumentacji

Identyfikowalność biomasy jest zapewniona przez system bilansu masy. Ewidencja powinna być prowadzona na każdym etapie produkcji i dostaw. System powinien być stosowany w taki sposób, aby ilość biomasy wyprodukowanej w sposób zrównoważony była określona dla każdego etapu. Ewidencja musi zapewniać, że zawsze istnieje przejrzyste powiązanie pomiędzy biomasą a dokumentacją.

System REDcert wymaga od wszystkich podmiotów gospodarczych posiadania systemu zarządzania dokumentacją, który może być sprawdzony w ramach audytu. Prawidłowa dokumentacja jest wymagana w celu zapewnienia zgodności z przepisami prawnymi dotyczącymi zrównoważonych biopaliw, biopłynów i paliw z biomasy.

Wszystkie dokumenty w systemie zarządzania dokumentacją muszą być przechowywane przez co najmniej 5 lat, niezależnie od wszelkich innych wymogów prawnych dotyczących okresu przechowywania.

6.2.1 Przychodząca zrównoważona biomasa

Pierwszy punkt gromadzenia musi udokumentować następujące dane:

- nazwy i numery wszystkich gospodarstw – **należy prowadzić wykaz, który jest dostarczany odpowiedzialnej jednostce certyfikującej na żądanie w celu przeprowadzenia kontroli próbek**
- czy wymogi określone w art. 29 dyrektywy (UE) 2018/2001 są spełniane przez gospodarstwa w odniesieniu do każdej dostarczanej partii zrównoważonego surowca (weryfikowane poprzez coroczne składanie deklaracji własnej przez gospodarstwo)
- czy gospodarstwo jest poddawane audytom zgodnie z rozporządzeniem (UE) nr 1307/2013 (**wzajemna zgodność**)
- położenie obszaru uprawy jako wielokąta we współrzędnych geograficznych z rozdzielczością 20 metrów dla każdego pojedynczego punktu (nie jest to konieczne, jeżeli producent potwierdzi, że prowadzi odpowiednią weryfikację w deklaracji własnej)
- kraj pochodzenia surowca
- dokumenty dostawy dla każdej ilości zrównoważonej biomasy (**np. dowód dostawy lub świadectwo ważenia**)
- każda partia biomasy musi być wyraźnie i jednoznacznie oznakowana (np. unikalnym numerem identyfikacyjnym)
- jeżeli nie są wymienione w dokumentach dostawy, następujące informacje dla każdej ilości biomasy spełniającej wymogi
 - rodzaj zrównoważonej biomasy
 - nazwa i kod (w przypadku odpadów i pozostałości) oraz, w stosownych przypadkach, kategoria tłuszczów zwierzęcych, itp.
 - data otrzymania zrównoważonej biomasy
 - ilość zrównoważonej biomasy [w tonach]
 - emisje gazów cieplarnianych w gramach ekwiwalentu dwutlenku węgla na kilogram suchej masy zrównoważonej biomasy dla każdego konkretnego elementu (w stosownych przypadkach) jako wartość bezwzględna lub
 - wskazanie (zdezagregowanej) wartości standardowej, np. „Zastosowano (zdezagregowaną) wartość standardową” lub podobne wyrażenie lub

- wartości NUTS2 w gramach ekwiwalentu dwutlenku węgla na kilogram suchej masy zrównoważonej biomasy
- informacje zawarte w deklaracji własnej określają, czy konieczne jest wykonanie indywidualnego obliczenia emisji gazów cieplarnianych, czy też stosuje się wartości standardowe lub wartości NUTS2
- kraj, w którym wyprodukowano biomasę
- umowy zakupu między gospodarstwem rolnym a pierwszym punktem gromadzenia lub inne standardowe dokumenty branżowe lub dokumenty podobne do umów zakupu
- umowy ze stronami trzecimi, którym zlecono obsługę zrównoważonej biomasy (np. podwykonawcy, brokerzy, operatorzy obiektów magazynowych)
- imię i nazwisko osoby, która zweryfikowała dokładność danych przekazanych i udokumentowanych przez podmiot lub placówkę operacyjną działającą na wcześniejszych etapach po otrzymaniu zrównoważonej biomasy
- imię i nazwisko osoby, która przyjęła ilość zrównoważonej biomasy

6.2.2 Dokumentacja wewnętrzna

W odniesieniu do procesów wewnętrznych, pierwszy punkt gromadzenia musi również zbierać następujące dane i archiwizować je w systemie zarządzania dokumentacją:

- ilość zrównoważonej biomasy, która trafiła do procesu
- każda partia biomasy musi być wyraźnie i jednoznacznie oznakowana (np. unikalnym numerem identyfikacyjnym)
- nazwa i kod (w przypadku odpadów i pozostałości) oraz, w stosownych przypadkach, kategoria tłuszczów zwierzęcych, itp.
- kraj pochodzenia surowca
- rodzaj procesów wewnętrznych (np. mieszanie i przygotowanie)
- współczynniki przekształcenia
- emisje gazów cieplarnianych w gramach ekwiwalentu dwutlenku węgla na kilogram suchej masy zrównoważonej biomasy dla każdego konkretnego elementu (w stosownych przypadkach) jeżeli przeprowadza się obliczenia wewnętrzne

- bilans masy zgodnie z normami dyrektywy
- nazwisko osoby, która zweryfikowała dokładność procesu wewnętrznego oraz zapisane i udokumentowane atrybuty bilansu masy

6.2.3 Wychodząca zrównoważona biomasa

Zgodnie z dyrektywą (UE) 2018/2001, pierwsze punkty gromadzenia są zobowiązane przy dostawie zrównoważonej biomasy do dostarczenia danych niezbędnych do dokumentacji w podmiotach działających na późniejszych etapach lub w placówce operacyjnej interfejsu działającego na późniejszych etapach oraz do natychmiastowego zidentyfikowania niespójności w dokumentacji w stosunku do systemu certyfikacji REDcert i zakontraktowanej jednostki certyfikującej.

Następujące dane powinny być dostarczone przez pierwszy punkt gromadzenia do następnego interfejsu, kiedy biomasa wyprodukowana w sposób zrównoważony jest sprzedawana:

- dokumenty dostawy dla każdej ilości wychodzącej biomasy wyprodukowanej w sposób zrównoważony
- każda partia biomasy musi być wyraźnie i jednoznacznie oznakowana (np. unikalnym numerem identyfikacyjnym)
- numer certyfikatu i nazwa systemu certyfikacji (w tym przypadku: REDcert)
- kraj pochodzenia surowca
- rodzaj dostarczonej zrównoważonej biomasy
- nazwa i kod (w przypadku odpadów i pozostałości) oraz, w stosownych przypadkach, kategoria tłuszczów zwierzęcych, itp.
- data opuszczenia terenu zakładu przez zrównoważoną biomasę
- ilość zrównoważonej biomasy (w tonach)
- emisje gazów cieplarnianych w gramach ekwiwalentu dwutlenku węgla na kilogram suchej masy zrównoważonej biomasy jako wartość bezwzględna dla każdego konkretnego elementu (w przypadku obliczeń indywidualnych)

Należy prowadzić następującą ewidencję:

- nazwa i adres nabywcy dla każdej ilości biomasy wyprodukowanej w sposób zrównoważony
- umowa zakupu między pierwszym punktem gromadzenia a interfejsem działającym na późniejszym etapie, podmiotem lub placówką operacyjną
- umowy ze stronami trzecimi, którym zlecono obsługę biomasy produkowanej w sposób zrównoważony
- bilans masy z uwzględnieniem podziału na partie dla każdej nowej partii powstałej w wyniku procesu wewnętrznego

Należy pamiętać, że tylko rzeczywiste wartości emisji gazów cieplarnianych powinny być rejestrowane/przekazywane wzdłuż łańcucha dostaw w odpowiednich jednostkach (tj. w suchej masie dla surowców i produktów pośrednich). Ponadto należy podać rzeczywiste wartości dla każdego konkretnego elementu (w stosownych przypadkach). Jeżeli stosowane są (zdezagregowane) wartości standardowe, należy po prostu podać „Zastosowano (zdezagregowaną) wartość standardową” lub podobną informację (zob. dokument REDcert-EU „Zasady systemu dotyczące obliczania emisji gazów cieplarnianych”).

7 Dostawcy

Niniejszy dokument opisuje kryteria wymagań, jak również dokumentację i weryfikację dla wszystkich dostawców, którzy uczestniczą w systemie REDcert-EU.

W systemie rozróżnia się dostawców przed ostatnim interfejsem i dostawców po ostatnim interfejsie.

Dostawcy przed ostatnim interfejsem to podmioty gospodarcze, które dostarczają biomasę do kolejnego odbiorcy pomiędzy pierwszym punktem gromadzenia a ostatnim interfejsem.

Dostawcy po ostatnim interfejsie to podmioty gospodarcze, które dostarczają płynną biomasę lub paliwo do kolejnego odbiorcy pomiędzy produkcją przez ostatni interfejs a operatorem instalacji lub ci, od których wymaga się przedstawienia dowodu, że spełniają wymogi.

7.1 Wymogi ogólne

System REDcert wymaga od wszystkich podmiotów gospodarczych posiadania systemu zarządzania dokumentacją, który może być sprawdzony w ramach audytu.

W sektorze bioenergii, dostawca po ostatnim interfejsie musi udokumentować, że zobowiązał się do przestrzegania wymogów systemu REDcert-EU. Weryfikacja może być przeprowadzona w formie np. certyfikatu kontroli lub umowy uczestnictwa w systemie REDcert.

7.2 Wymogi dotyczące dokumentacji

Dostawcy, którzy uczestniczą w systemie REDcert-EU, muszą posiadać system zarządzania dokumentacją, który może być sprawdzony jako część audytu, który jest wykorzystywany do dostarczania danych wymaganych dla każdej partii zrównoważonej biomasy przekazywanej do celów operacji na późniejszych etapach. Wszystkie dokumenty w systemie zarządzania dokumentacją muszą być przechowywane przez co najmniej 5 lat, niezależnie od wszelkich innych wymogów prawnych dotyczących okresu przechowywania.

Przy dostarczaniu wrażliwych danych firmowych, należy udowodnić, że dane te są traktowane jako poufne przez wszystkie podmioty w łańcuchu dostaw.

7.2.1 Przychodząca zrównoważona biomasa

Dostawcy muszą udokumentować następujące informacje po otrzymaniu biomasy:

- nazwa i adres sprzedawcy (interfejsu, gospodarstwa lub placówki operacyjnej działającej na wcześniejszym etapie) dla każdej ilości biomasy wyprodukowanej w sposób zrównoważony
- każda partia biomasy musi być wyraźnie i jednoznacznie oznakowana (np. unikalnym numerem identyfikacyjnym)
- kraj pochodzenia surowca
- rodzaj zrównoważonej biomasy
- nazwa i kod (w przypadku odpadów i pozostałości) oraz, w stosownych przypadkach, kategoria tłuszczów zwierzęcych, itp.
- data otrzymania zrównoważonej biomasy
- ilość zrównoważonej biomasy [w tonach]
- numer certyfikatu i nazwę systemu certyfikacji
- emisje gazów cieplarnianych w gramach ekwiwalentu dwutlenku węgla na kilogram suchej masy w przypadku surowców lub produktów pośrednich pochodzących z biomasy zrównoważonej (w tym emisje z wcześniejszych etapów produkcji (w stosownych przypadkach)) jako wartość bezwzględna dla każdego elementu szczegółowego (w stosownych przypadkach) (w przypadku obliczeń indywidualnych) lub w gramach ekwiwalentu dwutlenku węgla na MJ w przypadku biopaliwa/biopłynu
- „proces produkcji biopaliwa” – do stosowania zdezagregowanych wartości standardowych/wartości domyślnych dla przetwarzania

Należy pamiętać, że tylko rzeczywiste wartości emisji gazów cieplarnianych należy rejestrować/przekazywać wzdłuż łańcucha dostaw w odpowiedniej jednostce. W przypadku surowców lub półproduktów emisje gazów cieplarnianych odnoszą się do zawartości suchej masy. Ponadto należy podać rzeczywiste wartości dla każdego konkretnego elementu (w stosownych przypadkach). W przypadku biopaliw/biopłynów odnoszą się one do wartości energetycznej produktu końcowego. Jeżeli stosowane są (zdezagregowane) wartości standardowe, należy po prostu podać „Zastosowano (zdezagregowaną) wartość standardową” lub podobną informację (zob. dokument REDcert-EU „Zasady systemu dotyczące obliczania emisji gazów cieplarnianych”).

7.2.2 Wychodząca zrównoważona biomasa

Dostawcy muszą prowadzić następującą dokumentację zarówno przed jak i po ostatnim interfejsie dotyczącą sprzedaży biomasy wyprodukowanej w sposób zrównoważony:

- nazwa i adres kupującego (interfejsu, gospodarstwa lub placówki operacyjnej działającej na późniejszym etapie) dla każdej ilości biomasy wyprodukowanej w sposób zrównoważony
- każda partia biomasy musi być wyraźnie i jednoznacznie oznakowana (np. unikalnym numerem identyfikacyjnym)
- kraj pochodzenia surowca
- rodzaj dostarczonej zrównoważonej biomasy
- nazwa i kod (w przypadku odpadów i pozostałości) oraz, w stosownych przypadkach, kategoria tłuszczów zwierzęcych, itp.
- data opuszczenia terenu zakładu przez zrównoważoną biomasę
- ilość zrównoważonej biomasy (w tonach)
- emisje gazów cieplarnianych w gramach ekwiwalentu dwutlenku węgla na kilogram suchej masy w przypadku surowców lub produktów pośrednich pochodzących z biomasy zrównoważonej jako wartość bezwzględna dla każdego elementu szczegółowego (w stosownych przypadkach) (w przypadku obliczeń indywidualnych) lub w gramach ekwiwalentu dwutlenku węgla na MJ w przypadku biopaliwa/biopłynu
- „proces produkcji biopaliwa” – do stosowania zdezagregowanych wartości standardowych/wartości domyślnych dla przetwarzania

Należy pamiętać, że tylko rzeczywiste wartości emisji gazów cieplarnianych należy rejestrować/przekazywać wzdłuż łańcucha dostaw w odpowiedniej jednostce. W przypadku surowców lub półproduktów emisje gazów cieplarnianych odnoszą się do zawartości suchej masy. Ponadto należy podać rzeczywiste wartości dla każdego konkretnego elementu (w stosownych przypadkach).

W przypadku biopaliw/biopłynów odnoszą się one do wartości energetycznej produktu końcowego.

Jeżeli stosowane są (zdezagregowane) wartości standardowe, należy po prostu podać „Zastosowano (zdezagregowaną) wartość standardową” lub podobną informację (zob. dokument REDcert-EU “Zasady systemu dotyczące obliczania emisji gazów cieplarnianych”).

- wszelkie informacje na temat mieszanki różnych ilości
- realokacje do innych podmiotów/placówek operacyjnych
- wystawianie częściowego dowodu zrównoważonego rozwoju

Dostawcy uczestniczący w systemie REDcert-EU muszą również niezwłocznie zgłaszać niezgodności w dokumentacji dotyczącej podmiotów lub placówek operacyjnych działających na wcześniejszym etapie do systemu certyfikacji REDcert oraz do zakontraktowanej jednostki certyfikującej. Istnieje również ogólny obowiązek przekazywania danych do REDcert na żądanie (np. jeżeli jest to konieczne do zapewnienia ciągłości identyfikowalności zrównoważonej biomasy).

8 Interfejs/ostatni interfejs

8.1 Wymogi dotyczące dokumentacji

System REDcert wymaga od wszystkich podmiotów gospodarczych posiadania systemu zarządzania dokumentacją, który może być sprawdzony w ramach audytu. Prawidłowa dokumentacja jest wymagana w celu zapewnienia zgodności z przepisami prawnymi dotyczącymi zrównoważonych biopaliw, biopłynów i paliw z biomasy. Wszystkie dokumenty w systemie zarządzania dokumentacją muszą być przechowywane przez co najmniej 5 lat, niezależnie od wszelkich innych wymogów prawnych dotyczących okresu przechowywania.

8.1.1 Przychodząca zrównoważona biomasa

Interfejsy muszą dokumentować i przechowywać następujące informacje po otrzymaniu zrównoważonej biomasy:

- dokumenty dostawy dla każdej ilości zrównoważonej biomasy (np. dowód dostawy)

oraz jeżeli nie są wymienione w dokumentach dostawy, następujące informacje dla każdej ilości biomasy w celu zapewnienia zgodności z dyrektywą (UE) 2018/2001:

- nazwa i adres dostawcy/podmiotu na wcześniejszym etapie
- kopia certyfikatu interfejsu na wcześniejszym etapie, który był ważny w czasie, gdy produkcja, przetwarzanie lub inny etap był realizowany w interfejsie w odniesieniu do biomasy
- umowa zakupu zrównoważonej biomasy między podmiotem lub placówką operacyjną a podmiotem lub placówką operacyjną na wcześniejszym etapie
- umowy ze stronami trzecimi (np. z dostawcami zewnętrznymi lub w przypadku umowy podwykonawczej, itp.), którym zlecono obsługę zrównoważonej biomasy
- dla każdej ilości zrównoważonej biomasy, która musi być jednoznacznie i bezbłędnie oznakowana (np. niepowtarzalnym numerem identyfikacyjnym):
 - (1) rodzaj przychodzącej zrównoważonej biomasy
 - (2) nazwa i kod (w przypadku odpadów i pozostałości) oraz, w stosownych przypadkach, kategoria tłuszczów zwierzęcych, itp.
 - (3) kraj pochodzenia surowca

- (4) data otrzymania zrównoważonej biomasy
- (5) ilość zrównoważonej biomasy [w tonach]
- (6) potwierdzenie pracownika odpowiedzialnego za towary przychodzące
- (7) emisje gazów cieplarnianych w gramach ekwiwalentu dwutlenku węgla na kilogram suchej masy zrównoważonej biomasy (w tym emisje na wcześniejszych etapach (jeżeli dotyczy)) jako wartość bezwzględna dla każdego szczegółowego elementu (jeżeli dotyczy) (dla obliczeń indywidualnych)
- (8) „proces produkcji biopaliwa” – do stosowania zdezagregowanych wartości standardowych/wartości domyślnych dla przetwarzania

Należy pamiętać, że tylko rzeczywiste wartości emisji gazów cieplarnianych należy rejestrować/przekazywać wzdłuż łańcucha dostaw w odpowiedniej jednostce. W przypadku surowców lub półproduktów emisje gazów cieplarnianych odnoszą się do zawartości suchej masy. Ponadto należy podać rzeczywiste wartości dla każdego konkretnego elementu (w stosownych przypadkach). W przypadku biopaliw/biopłynów/paliw z biomasy odnoszą się one do wartości energetycznej produktu końcowego. Jeżeli stosowane są (zdezagregowane) wartości standardowe, należy po prostu podać „Zastosowano (zdezagregowaną) wartość standardową” lub podobną informację (zob. dokument REDcert-EU “Zasady systemu dotyczące obliczania emisji gazów cieplarnianych”).

8.1.2 Informacje wewnętrzne przedsiębiorstwa

Następujące dodatkowe dane powinny być również udokumentowane dla procesów wewnętrznych:

- ilość zrównoważonej biomasy, która trafiła do procesu i musi być jednoznacznie i bezbłędnie oznakowana (np. unikalnym numerem identyfikacyjnym)
- nazwa i kod (w przypadku odpadów i pozostałości) oraz, w stosownych przypadkach, kategoria tłuszczów zwierzęcych, itp.
- kraj pochodzenia surowca
- data uruchomienia instalacji do produkcji biopaliw
- rodzaj procesu wewnętrznego (np. prasowanie, rafinacja, mieszanie zrównoważonej biomasy w zbiornikach magazynowych, przeniesienie ilości do innej placówki

operacyjnej, wydanie certyfikatu zrównoważonego rozwoju lub częściowego certyfikatu zrównoważonego rozwoju, itp.)

- w przypadku surowców lub produktów pośrednich, współczynnik surowca (kg/kg) dla zawartości suchej masy
- w przypadku biopaliw/biopłynów/paliw z biomasy, współczynnik surowca dla biopaliw (MJ/MJ)
- emisje gazów cieplarnianych w gramach ekwiwalentu dwutlenku węgla na kilogram suchej masy zrównoważonej biomasy dla każdego konkretnego elementu (w stosownych przypadkach), jeżeli przeprowadza się obliczenia wewnętrzne
- w przypadku surowców lub produktów pośrednich, współczynnik przydziału dla produktu pośredniego
- w przypadku biopaliw/biopłynów/paliw z biomasy, współczynnik przydziału dla biopaliw/biopłynów/paliw z biomasy
- bilans masy, w tym ilość wynikającą z procesu wewnętrznego
- oświadczenie potwierdzające odpowiedzialnego pracownika, który sprawdził prawidłowość procesu wewnętrznego oraz zarejestrowanych i udokumentowanych atrybutów bilansu masy

8.1.3 Wychodzące zrównoważone biopaliwa, biopłyny i paliwa z biomasy

Ostatni interfejs jest zobowiązany do udokumentowania następujących danych w momencie sprzedaży zrównoważonego biopaliwa, biopłynu lub paliwa z biomasy:

- nazwa i adres nabywcy dla każdej ilości biopaliwa lub biopłynu wyprodukowanej w sposób zrównoważony
- każda partia biomasy musi być wyraźnie i jednoznacznie oznakowana (np. unikalnym numerem identyfikacyjnym)
- kraj pochodzenia surowca
- rodzaj dostarczonego zrównoważonego biopaliwa, biopłynu lub paliwa z biomasy
- data opuszczenia terenu zakładu przez zrównoważone biopaliwo, biopłyn lub paliwo z biomasy
- ilość zrównoważonego biopaliwa, biopłynu lub paliwa z biomasy (w tonach)

- data uruchomienia instalacji do produkcji biopaliw
- rodzaj biopaliwa, nazwa i kod (dla odpadów i pozostałości) oraz, w stosownych przypadkach, kategoria tłuszczów zwierzęcych, itp.
- emisje gazów cieplarnianych w gramach ekwiwalentu dwutlenku węgla na kilogram suchej masy w przypadku surowców lub produktów pośrednich pochodzących z biomasy zrównoważonej jako wartość bezwzględna dla każdego elementu szczegółowego (w stosownych przypadkach) (w przypadku obliczeń indywidualnych) lub w gramach ekwiwalentu dwutlenku węgla na MJ w przypadku biopaliwa/biopłynu
- „proces produkcji biopaliwa” – do stosowania zdezagregowanych wartości standardowych/wartości domyślnych dla przetwarzania

Należy pamiętać, że tylko rzeczywiste wartości emisji gazów cieplarnianych należy rejestrować/przekazywać wzdłuż łańcucha dostaw w odpowiedniej jednostce. W przypadku surowców lub półproduktów emisje gazów cieplarnianych odnoszą się do zawartości suchej masy. Ponadto należy podać rzeczywiste wartości dla każdego konkretnego elementu (w stosownych przypadkach). W przypadku biopaliw/biopłynów/paliw z biomasy odnoszą się one do wartości energetycznej produktu końcowego. Jeżeli stosowane są (zdezagregowane) wartości standardowe, należy po prostu podać „Zastosowano (zdezagregowaną) wartość standardową” lub podobną informację (zob. dokument REDcert-EU “Zasady systemu dotyczące obliczania emisji gazów cieplarnianych”).

Dla specjalnego przypadku ostatniego interfejsu należy również udokumentować, co następuje:

- wystawienie dowodu zrównoważonego rozwoju (zob. sekcja 8.2)

System certyfikacji REDcert powinien być niezwłocznie informowany o wszelkich rozbieżnościach w dokumentacji dotyczącej podmiotów i placówek operacyjnych działających na wcześniejszych etapach. Istnieje również ogólny obowiązek przekazywania danych do REDcert na żądanie (np. jeżeli jest to konieczne do zapewnienia ciągłości identyfikowalności zrównoważonej biomasy).

W przypadku przekazywania wrażliwych danych firmowych, należy udowodnić, że dane te są traktowane jako poufne.

8.2 Wydawanie dowodów zrównoważonego rozwoju

Dowód zrównoważonego rozwoju odnosi się do dokumentów, które potwierdzają, że wymogi w zakresie zrównoważonego rozwoju są spełnione dla danej ilości biomasy lub biopaliwa w momencie ich wystawienia przez ostatni interfejs.

8.2.1 Warunki wstępne dla wydania dowodu zrównoważonego rozwoju

Następujące warunki muszą być spełnione, aby ostatni interfejs mógł wystawić dowód zrównoważonego rozwoju:

- (1) Ostatni interfejs musi posiadać certyfikat uznany na mocy dyrektywy, który jest ważny w momencie wydawania dowodu zrównoważonego rozwoju.
- (2) Ostatni interfejs musi przedstawić kopię swojego certyfikatu interfejsom znajdującym się bezpośrednio na wcześniejszych etapach, który jest uznany w ten sam sposób i który był ważny w momencie dostawy biomasy
- (3) Ostatni interfejs musi potwierdzić, że wymogi dyrektywy zostały spełnione podczas produkcji
- (4) Ostatni interfejs musi podać emisje gazów cieplarnianych, które wszystkie podmioty bezpośrednio lub pośrednio związane z produkcją lub dostawą biomasy, niebędące interfejsami, spowodowały w produkcji i dostawie biomasy w g C_{2eq}/MJ, o ile muszą być uwzględnione w obliczeniu ograniczenia emisji gazów cieplarnianych
- (5) Ostatni interfejs musi zweryfikować pochodzenie biomasy w ramach systemu bilansu masy
- (6) Ostatni interfejs musi zapewnić, że biomasa lub biopaliwo posiada wymagane prawnie ograniczenie emisji gazów cieplarnianych

8.2.2 W jaki sposób dowód zrównoważonego rozwoju traci ważność

Dowód zrównoważonego rozwoju jest nieważny, gdy:

- nie zawiera on jednego lub więcej wpisów wymaganych w formularzu
- zawiera sfałszowane lub nieprawidłowe informacje

- certyfikat interfejsu wystawiającego nie był lub przestał być ważny w momencie wystawiania dowodu zrównoważonego rozwoju (wyjątek: jeżeli osoba zobowiązana do przedstawienia dowodu nie wiedziała o nieścisłości informacji i nawet przy zachowaniu zwykłej staranności nie byłaby w stanie zauważyć nieścisłości, a certyfikat interfejsu wystawiającego był ważny w momencie wystawiania dowodu zrównoważonego rozwoju)
- dowód zrównoważonego rozwoju lub certyfikat interfejsu wystawiającego został wydany w systemie certyfikacji, który nie był lub przestał być uznawany w momencie wydawania dowodu zrównoważonego rozwoju lub certyfikatu
- certyfikat interfejsu wystawiającego został wydany przez jednostkę certyfikującą, która nie była lub przestała być uznawana w momencie wydawania tego certyfikatu

8.3 Wystawianie częściowego dowodu zrównoważonego rozwoju

Dostawcy po ostatnim interfejsie mogą wystawiać częściowe certyfikaty zrównoważonego rozwoju dla częściowych ilości biopaliw, biopłynów lub paliw z biomasy, dla których dowód zrównoważonego rozwoju został już wydany. Ponadto różne ilości biopaliw, biopłynów lub paliw z biomasy, dla których wydano już dowód zrównoważonego rozwoju, mogą zostać połączone w częściowych dowodach zrównoważonego rozwoju.

9 Odpowiednie dokumenty

Struktura dokumentacji systemu REDcert-EU obejmuje następujące elementy:

Nr	Dokument	Opublikowany/zmieniony
1	Zakres i podstawowe wymogi systemu	Aktualna wersja zasad systemu REDcert-EU jest opublikowana na stronie internetowej pod adresem www.redcert.org .
2	Zasady systemu dotyczące produkcji biomasy, biopaliw, biopłynów i paliw z biomasy	
3	Zasady systemu dotyczące obliczania emisji gazów cieplarnianych	
4	Zasady systemu dotyczące bilansu masy	
5	Zasady systemu dotyczące kontroli neutralnych	
6	Zasady systemu dotyczące zarządzania integralnością	
7	Listy kontrolne dla poszczególnych etapów	

REDcert zastrzega sobie prawo do opracowania i opublikowania dodatkowych, uzupełniających zasad systemu, jeżeli zajdzie taka potrzeba.

Regulacje prawne UE oraz przepisy dotyczące zrównoważonej biomasy, jak również biopaliw, biopłynów i paliw z biomasy wraz z innymi odpowiednimi odniesieniami, które stanowią podstawę dokumentacji REDcert-EU, są publikowane oddzielnie na stronie internetowej REDcert pod adresem www.redcert.org. W przypadku powoływania się na przepisy prawne, zawsze przyjmuje się ich najbardziej aktualną wersję.

10 Informacje o zmianach Wersja EU 06

Sekcja	Zmiana
1	<p>„W celu ochrony klimatu i zmniejszenia obecnych emisji CO₂, [...].”</p> <p>zmieniono na:</p> <p>„Aby osiągnąć cele wyznaczone przez Unię Europejską [...]”.</p>
2	<p>„Przedstawione w niniejszym dokumencie kryteria wymagań w zakresie produkcji zrównoważonej biomasy, biopaliw i biopłynów mają zastosowanie do wszystkich gospodarstw rolnych, pierwszych punktów gromadzenia, dostawców i ostatnich interfejsów, które dostarczają biomasę wyprodukowaną w sposób zrównoważony do systemu REDcert (tj. do uczestników systemu) zgodnie z dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/28/WE z dnia 23 kwietnia 2009 r. w sprawie promowania stosowania energii ze źródeł odnawialnych oraz zmieniającą i następnie uchylającą dyrektywy 2001/77/WE i 2003/30/WE.” [...]</p> <p>zmieniono na:</p> <p>„Kryteria wymagań dotyczące produkcji zrównoważonej biomasy, biopaliw, biopłynów i paliw z biomasy przedstawione w niniejszym dokumencie mają zastosowanie do wszystkich gospodarstw rolnych, pierwszych punktów gromadzenia, dostawców i ostatnich interfejsów, które dostarczają biomasę wyprodukowaną w sposób zrównoważony do systemu REDcert (tj. do uczestników systemu) zgodnie z dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/2001 z dnia 11 grudnia 2018 r.” [...]</p> <p>[...] „Wszystkie odpowiednie dokumenty REDcert, jak również dyrektywa 2009/28/WE mają zastosowanie do zakresu tego systemu.”</p> <p>zmieniono na:</p> <p>[...] „Wszystkie odpowiednie dokumenty REDcert, jak również dyrektywa (UE) 2018/2001 mają zastosowanie do zakresu tego systemu.”</p>
3	<p>„Dyrektywa UE 2009/28/WE (RED)</p> <p>Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady UE 2009/28/EG z dnia 23 kwietnia 2009 r. w sprawie promowania stosowania energii ze źródeł odnawialnych”</p> <p>zmieniono na:</p> <p>„Dyrektywa (UE) 2018/2001 (RED II)</p>

	<p>Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady(UE) 2018/2011 z dnia 11 grudnia 2018 r. w sprawie promowania stosowania energii ze źródeł odnawialnych”</p> <p>Biomasa</p> <p>[...] „a także ulegająca biodegradacji frakcja odpadów przemysłowych i komunalnych.”</p> <p>zmieniono na:</p> <p>[...] „a także ulegająca biodegradacji frakcja odpadów, w tym odpadów przemysłowych i minicypalnych pochodzenia biologicznego.”</p> <p>Interfejsy</p> <ul style="list-style-type: none"> - [...] „instalacjami przekształcania takimi jak olejarnie, instalacje produkcji bioetanolu, cukrownie, itp. <p>dodano:</p> <ul style="list-style-type: none"> - [...] „wszelkiego rodzaju instalacjami przekształcania takimi jak olejarnie, instalacje produkcji bioetanolu, cukrownie, biogazownie, itp. - <p>Ostatnie interfejsy</p> <ul style="list-style-type: none"> - [...] „obiekty estryfikacji w przypadku biodiesla [...] - obiekty produkcji bioetanolu [...] - obiekty produkcji biogazu” [...] <p>zmieniono na:</p> <ul style="list-style-type: none"> - „[...] instalacje estryfikacji w przypadku biodiesla [...] - instalacje produkcji bioetanolu [...] - instalacje wzbogacania biogazu” [...]
4.1.1	<p>Dodano:</p> <p>Lasy i inne obszary zalesione o wysokiej różnorodności biologicznej</p> <p>„Lasy i inne obszary zalesione o wysokiej różnorodności biologicznej to niezdegradowane,” [...]</p>
4.1.2	<p>„[...] W Niemczech grunty przeznaczone do celów ochrony przyrody obejmują wszystkie części przyrody lub krajobrazu chronione przez lub na podstawie np. federalnej ustawy o ochronie przyrody” [...]</p>

	<p>zmieniono na:</p> <p>„W wielu krajach obszary wykorzystywane do celów ochrony przyrody są zróżnicowane pod względem wielkości, funkcji ochronnej i celów ochrony (dalsze informacje znajdują się w zasadach systemu dotyczące poszczególnych krajów).” [...]</p>
4.1.3	<p>„REDcert przekaze podmiotom gospodarczym wszelkie informacje” [...]</p> <p>zmieniono na:</p> <p>„Więcej informacji można znaleźć w zasadach systemu dotyczące poszczególnych krajów.”</p>
4.1.4	<p>„Biopaliwa i biopłyny nie mogą być wytwarzane z surowców uzyskanych z terenów, które były wysoce bioróżnorodnymi obszarami trawiastymi w styczniu 2008 r. lub po tej dacie, niezależnie od tego, czy tereny te nadal posiadają ten status.” [...]</p> <p>zmieniono na:</p> <p>„Biopaliwa, biopłyny i paliwa z biomasy nie mogą być produkowane z surowców uzyskanych z terenów o powierzchni większej niż 1 hektar, które były chronione jako obszary trawiaste o wysokiej bioróżnorodności w styczniu 2008 r. lub później, niezależnie od tego, czy tereny te nadal posiadają ten status. Obszary mniejsze niż 1 hektar są wyłączone z tego zakazu stosowania.” [...]</p> <p>Dodano:</p> <p>„Sztucznie utworzone obszary trawiaste o wysokiej wartości pod względem różnorodności biologicznej muszą być określone jako takie przez właściwy organ.” [...]</p>
4.2	<p>„Biopaliwa i biopłyny nie mogą być wytwarzane z surowców uzyskanych z terenów zasobnych w pierwiastek węgla, czyli terenów, które w styczniu 2008 r. posiadały jeden z następujących statusów i już go nie posiadają.” [...]</p> <p>zmieniono na:</p> <p>„Biopaliwa, biopłyny i paliwa z biomasy nie mogą być wytwarzane z surowców uzyskanych z terenów zasobnych w pierwiastek węgla, czyli terenów, które w styczniu 2008 r. posiadały jeden z następujących statusów, niezależnie od tego, czy dany teren nadal posiada ten status.” [...]</p>
4.2.2	<p>Dodano:</p> <p>„a) Obszary stale zalesione, [...]. „Grunty użytkowane rolniczo” w tym kontekście odnoszą się do drzewostanów w systemach produkcji rolnej,</p>

	<p>takich jak plantacje drzew owocowych, plantacje palmy olejowej i systemy agro-leśne, w których uprawy są prowadzone pod osłoną drzew.” [...]</p> <p>Dodano:</p> <p>[...] „chyba że są one inaczej zdefiniowane przez prawo w kraju pochodzenia.” [...]</p>
4.4	<p>Zmienione numerację</p> <p>Zrestrukturyzowano:</p> <p>„Producenci muszą utrzymywać swoje grunty w dobrej kulturze rolnej zgodnej z ochroną środowiska” [...]</p> <p>Dodano:</p> <p>„W przypadku wymogów określonych w wytycznych GAP, REDcert czerpie z rozporządzenia (UE) nr 1307/2013,” [...]</p>
4.4.1, 4.4.2, 4.4.3, 4.4.4, 4.4.5	<p>Dodano/zmieniono numerację</p>
4.4.6, 4.4.7, 4.4.8	<p>Zmienione numerację</p>
4.4.9	<p>Dodano/zmieniono numerację</p> <p>[...] „Producenci nie mogą stosować środków chemicznych wymienionych w Konwencji sztokholmskiej w sprawie trwałych zanieczyszczeń organicznych.” [...]</p>
4.4.10	<p>Dodano/zmieniono numerację</p>
4.4.11, 4.4.12	<p>Zmienione numerację</p>
4.7.4.2	<p>Dodano:</p> <p>[...] „REDcert udostępnia producentom biomasy rolnej w Niemczech bezpłatny internetowy rejestr gruntów” [...]</p>
4.7.4.6	<p>Dodano/zrestrukturyzowano</p>
5	<p>Dodano/zrestrukturyzowano:</p> <p>„Pozostałość to substancja, która nie jest” [...]</p>

	„Zgodnie z komunikatem Komisji 2010/C 160/02, system REDcert-EU obejmuje zróżnicowane podejście do poszczególnych przypadków” [...]
5.1	Dodano nową sekcję i rysunki „Wytyczne dotyczące klasyfikacji materiału jako odpadu, pozostałości (pozostałości poprodukcyjnej), produktu lub produktu ubocznego”
5.2, 5.3, 5.4, 5.5, 5.6, 5.7	Zmienione numerację